

Babačan Borůvka vypověděl, že kostry byly dvě a ležely zahrabané v kořenech velice starého dubu. Otakáro zapátral v paměti po příbězích Historie Nurnské družiny z těch dob - historii vyučoval v obecné škole jako pomocný učitel. A vzpomněl si, že existovaly jisté nedoložené drby, že druid Myšilov, svého času také starosta vsi, měl snad co do činění se zmizením nějakých dětí a temnými rituály. Věřilo se, že jde jen o drby, ale je možné, že ty řeči mohly mít nějaký reálný základ. Obzvlášť když se kostry našly pod starým dubem, který byl s Myšilovem taktéž neoddělitelně spjatý. Každopádně se ale jednalo o tak starou záležitost, že nebylo jak ji rozplést a přitáhnout nevítanou pozornost úřadů teď, když mají Nurnští poslání, se starostovi jaksi nehodilo do krámu.

„Prostě zajdi za hrobníkem, von to vyřeší“.

A hrobník Haardun byl věru navyklý záležitosti tohoto druhu řešit, což především značilo za žádných okolností se vůbec na nic nikoho neptat. Kroll mlčky převzal od Babačana lněný pytel s kostmi a pohřbil je na obecním krchůvku v neoznačeném hrobě. Ne snad proto, aby se na kostry zapomnělo, ale z důvodu, že nebylo jak hrob označit. Jména nebožtíků prostě nikdo neznal. Babačan Borůvka ale cítil nutkavou potřebu si o nálezů s někým popovídat. Chtěl se podělit s jinými, rozmělnit tu tíhu pochybností, shodit ji z ramen. A tak zašel ke Hrochovi, kde vypověděl svůj příběh o starém Dubu, hrabání v kořenech a nálezů koster. Nurnské druhy ale více zajímalo to, co je teď. A tedy Komenda Purigatos a případná služba po jejich boku bez naděje na odměnu.

„Zadarmo já prostě nedělám“, houkl trpaslík Grub a bouchl pěstí do stolu, „Prostě nedělám!“.

„Neni mi jasný, proč se úřady vůbec nezajímaly vo toho Kroupu“, namítl Fenx Worna.

„Ten Kroupa je strašnej chudák“, ozval se Ieronýmus, který na hospodském stole klůčkem cídil kliku a válce k flašinetu,

„Je bez peněz a nemá vůbec kam jít... Teď se vlastně nedokáže ani vrátit...“.

„Navíc nic neumí, neužívá se“, podotkl Fenx, „Říkám vám, že do měsíce natáhne brka“.

„Vememe ho s sebou zpátky“, řekl Nif Bouřlivák, „Nemůžeme ho tady jen tak nechat. To by posel. Přijmu ho do družiny“.

„Aby měl nárok na kořist?“, zavrčel nechápavě Grub.

„Žádná kořist přece nebude...“.

„Takže ty dětský kostry vás vůbec nezajímají?“, ozval se Babačan Borůvka.

„Jaký kostry?“, zamračil se Fenx Worna.

„Ty starý kostry, co jsem vyhrabal v lese... Musely tam ležet minimálně tucet let...“.

„Jó, tyhle kostry... Ne...“.

„Co ne?“.

„Nezajímají...“.

Babačan se tedy se svým trápením svěřil venku Buku Kroupovi a ten, šťastný, že s ním někdo prohodil slovo, s druidem jeho strast alespoň verbálně sdílel.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*

LYŠKÁNORA 121

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Poradostiny 1090

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Zápisky střelmistra aneb Grubova jízda na huntu * Hranice - část šestá *

Motto tohoto čísla

„...Není divu. Vždyť nás vede horník...“

Jonas Wreda v hostinci U lišky

Zápisky střelmistra aneb Grubova jízda na huntu

Sepsal Grub

1

Sem Grub. Jenom Grub z Naglinu. Naglinskej trpaslík. Naglinoj. To stačí. Stačí že vim odkud pocházím a co stojí za mnou, z čeho sem zrozenej. Naglinský trpaslíci jsou jádro týhle země, ti nejvěrnější a ty, na které je spoleh. Možná že nemáme školy a nemáme majetek, ale na takovejhle stojí Gwendarron, ne jako ty lidičkové z Nurnu. Ti, co se ženou za svejma nepodstatnejma životama, protože hlavní je celek. Klan. Společnost. A to že se na nás jinačí dívaj zkrzema prsty je jejich problém, nechápou totiž to hlavní, což to je přežití a sláva celku. Ale dost už, tohle má bejt moje osobní zvědění, můj život, to jak jsem, aspoň doufám, popadl šanci, která se mi naskytla. A snad mě moc nezměnila a nezmění, protože zapomenout na kořeny je to nejhorší, co se může stát.

Narodil sem se v Naglinu, v 59 járu. A od mala sem věděl, že skončím v dole.

Horník. Tak to prostě bylo, tatík fíral, jeho tatík fíral a tak dál. Teď šlo jenom o to, kam se to dá dotáhnout. Můžete buď do úmoru rubat nebo mít štěstí a dotáhnout to dál, na štajgra nebo vůbec na předáka. Anebo ... třeba na střeláka. To mi vždycky bylo blízky, pomáhat chlapům ohněm a vejbuchama. Případně se vo ně postarat, když se něco posralo. Namíchat jim nákej dryák, aby se zase zvedli na hony. To sem měl vod svý muter, v tom se ta dobrá žena vyznala, jaká kytka je na jakej neduh. Pomalu sem si vodkutil svý, až se mi naskytla šance jít do party s Ruftem. Ruft Kodrum, zkušeněj střelák co měl na starosti několik dolů, co říkali pane Thorinu Durmolovy. Ruft byl dobrej chlap, svý řemeslo fakt ovládal a uměl namíchat přesně co bylo potřeba, aby kámen vyletěl do luftu a jenom to, aby se celý dílo nepokazilo. Vlastně doufám, že je pořád v pohodě, takovýho trpaslíka by byla škoda. Dal mi tu nejlepšší školu, co sem moh dostat a postupem času sem dostal na starost Rouru, ouhelnej důl u Kroum. Nemohl sem bejt spokojenější, ale pak mi do života vlezli Nurnští.

Jasně, problémy vždycky byly, ale to že se v okolí ztratilo a následně našlo několik potnahejch lidí, včetně děcek, to bylo fakt divný. Začalo se mluvit vo upejrovi, ale celé se to táhlo dlouhé měsíce a těch nalezenců nebylo tolik, aby se to zas tak náh moc řešilo. Spíš u žejdlíku, dvou. Ale pak sem musel dojednat novou dodávku černýho prachu a tehdy se to stalo. Mí partáci zmizli a

Otakáro.

Fenx Worna nechápavě zamrkal očima.

„Ses normálně posral...“, řekl střelmistr Grub.

„Odhaduju, že Vesta to myslí smrtelně vážně“, ozval se schlíple Ieronýmus.
* * *

V Liscannoru proběhlo dělení kořisti a obvyklá dražba, jež je završuje a Otakáro se nechal slyšet, že sice žádné peníze příslibené coby odměna za tažení za Kaerstagy nikým nejsou, ale že pevně věří, že tato nesrovnalost se jistě brzy vyřeší. Přinejmenším poté, co Komenda bude mít tu čest seznat, jací jsou Nurnští nenahraditelní pomocníci. Vysvětlil, že velitelem Komendy je jistý Erich Krumm a že jeho společníkem je jakýsi Zanzil, řečený Zabíječ Stryg. Ostatní Krummovy muže zatím neměl možnost poznat. Pyrofor dříve věřil, že se jedná o početnou kumpanii ostřílených zabijáků nemrtvých, a poměrně jej šokovalo, když se dozvěděl, že členů slavné Komendy je v současnosti všehovšudy sedm. Ale i sedm ostřílených mužů, jak znal z bohaté zkušenosti s Nurnskými, dokázalo nadělat spoustu muziky. Vesta navíc očekával, že s Komendou Purigatos bude vyslán silný oddíl vojska, dost možná celý prapor. Chvilku se mezi družiníky vášnivě diskutovalo, co je to vlastně stryga, aby se hovor zase svezl zpátky k tomu, že princ si vymínil, že pokud se má Nurnská družina operace účastnit, nesmí především překážet. A tedy být vždy k ruce, nekverulovat a velice přísně dodržovat hierarchii. To znamená plně se podřídít veškerým rozhodnutím Ericha Krumma.

„Takže my polezeme úplně zbytečně a zadarmo těm nemrcouchům do chrťánu, jo?“, ozval se věčně nespokojený Grub, „A ještě k tomu všemu těm Erichovcům budeme posluhovat!?“.

Vesta vysvětlil, že tohle je jedinečná příležitost ukázat Nurnskou družinu, jejíž reputace nedávno poměrně značně utrpěla - ano, měl na mysli ostudný případ Zlotě - v dobrém světle a že je tedy nesmírně důležitě

nehledat rychlý zisk, ale hledět jaksi trochu za horizont, tedy do budoucnosti.

„Já tu budoucnost vidím úplně živě“, zabručel temně Ieronýmus, „A jestli tam teda vůbec nějaká je, tak je rozhodně černá jako bota...“.

„Na tohle někdo chcípne...“, odušil Fenx.

„Na tohle můžeme klidně pochcípát úplně všichni“, přidal se druid Borůvka, „Všichni do jednoho“.

„Uplně zbytečně a zadarmo...“.

„Taky sem zvyklej dostat za práci zaplácino“, namítl barbar Darghaz, „Pěkně z pracky do pracky. Já tobě krollí ucho, ty mně merge...“.

Buk Kroupa bezradně pokrčil rameny. Taky se mu nechtělo vracet do míst, odkud právě jen tak tak vyvázl s holým životem.

Nakonec ale Nurnští dokázali najít řešení. Jako vždy, když se nedokázali dohodnout, prostě rozhodnutí odložili na později. Ujednотili se, že počkají na Komendu Purigatos, aby jim svou představu spolupráce vyložila vlastními slovy takřikajíc z očí do očí. Erich Krumm podle Vestových slov odhadl přípravy na týden a musel si ještě prostudovat Otakárovu zprávu, jež mu mohla posloužit pro stanovení vítězné strategie. Navíc byli Nurnští na setkání s tajemnou Komendou poměrně zvědaví.

„Kam se vlastně poděl Kalivoda?“, zeptal se Nif.

„Odjel s princem...“.

„Peníze nejsou důležitý, chlapi“, uzavřel debatu starosta liscannorský, „Poslání nekončí, poslání pokračuje.“

Starý dub

Ten týden v Liscannoru, týden čekání na Komendu Purigatos, zavedl život druhů do běžných usedlých kolejí poklidného venkovského života, až se na nějakého Ericha Krumma a Vestovo poslání víceméně zapomnělo. O Buka Kroupu, kterého Nurnská

to mezi místními největší Gwendaronnskej patriot. Jonas Wreda, kterej si nese obrovské množství mindráků a soukromejch běsů, že by to asi nikdo jinej se zdravym rozumem nepřežil. Mlčenlivej Dwanny, na kterýho je ale spoleh asi jako na nikoho jinýho. Nešťastnej Babačan, kterej si neumí vybrat kam patří a co vlastně chce, ale ochotnej pomoci. Pokud mu to zrovna nemigne v lebeňi a rozehraje se mu tam podivná partie. Hrubíán Nif, kterej nejde pro ránu daleko, aniž by přemýšlel nad následkama, ale ochotnej vycedit krev za ostatní. Primitivní elf, na elfí poměry, Káplo, jenž dává rád na odiv svoji inteligenci. Slepej flašinetář Ieronýmus, kterej bez své opičky neudělá krok, ale ostatní ho berou jako rovného a si vysloužil i přes svůj oční problém místo mezi zbytkem. Jan Křivej, kterej nesnáší, když se mu říká Křivej, syn sedláka. A já, Grub. Naglinoj. A hromada dalších, hlavně ženských a děcek, co tu tak nějak zůstali, když jim umřel žvítel. Nebo ti, co se rozhodli, že maj už vyděláno dost na to, aby někde blbě umřeli. Asi je mám vlastně rád, je to teď moje nová rodina. Společenstvo. Jeden by řekl, že se tu vlastně nemůže nic moc zlého stát, ale to se dost splete. V půlce 89 járu se to celé zvtřlo.

Nejdřív přišel divnej dopis Babačanovi, kterej odstartoval celej běh událostí. Někdo po něm šel a jak se ukázalo, tak mu přichystal pohřební hranici. Upálit ho chtěli. A to se nedělá, když patří do Společenstva. Nechme stranou proč, to ten nešťastník nevěděl, potažmo jak se ukázalo časem, nechtěl z nějakého důvodu přiznat. Což je fakt prasárna, když se zbytek za vás postaví a nasazujou kvůli vám krk. Ale on už je prostě takovej. No, nešťastnej. Ale zpět, měli pro něj v lese připravenou fakt pěknou hranici, z knih a chroští. A taky obrazec z černýho prachu, co mu měl ten jeho odchod ještě víc osvětlit. Fakt hodně prachu, to nebylo levný. A tahle parta měla ve velení dost divný ženštiny. Celý v černym a s varanem. To je taková dost přerostlá, okřídlená, ještěrka. S moc

fajnovějma játrama. Plnejma magohmoty, což se hodí. Vousek z nich byl úplně hotovej. Vousek je moje věrná krysa, šikovný zvířátko. Inu, dopadlo to tak, že hranice zahořela bez Babačana, zato s mrtvolama těch šmejďů, co po něm šli. Ale taky i díky tomu že Babačan odmítl cokoli přiznat se zdálo, že to byla jenom epizodní historka. Nebyla, páč jsme našli tu malou holku, která měla strašně běsy v hlavě a Babačan byl pro ní strašlivý fialový zabiják. Nevěděla, kdo to je a jak vypadá, ale její představa byla fakt silná. A nenávist, kterou jí někdo naočkoval. Osobně si myslím, že by byla dost zklamaná, kdyby ho poznala, ale to se Babačan bál, demaskovat se. A do toho se nám ozval pan Nostrila, soudce, kterej ty události měl vyšetřit. Jenže to tak nějak pořád šlo svojí cestou někde za ouvozem mimo nás. A pak přišla nabídka práce. Z míst nejvyšších, od prince Teydrika. No pane jo. To jsou věci. A k dovršení všeho, složil jsem závěrečné zkoušky a definitivně se vracel do Liscannoru. Jenže na mě cestou domu natrefil nákej divnej chlap. A chtěl mě okrást. Hajzl. A když sem mu nakašlal, tak vytáhl řemdich a najednou byla mela. Fakt maso. Měl jsem co dělat a od tý vosnatý koule mi zůstalo ještě dlouho pár hnusných modřin. Mimochodem, jmenoval se Maso ten chlap. A co bylo fakt zajímavý, ten chlap byl čerstvej propuštěnec. Na příkaz soudce Nostrily. Takže se to pěkně začalo motat.

Ti propuštěnci byli tři, jak se ukázalo. Bez vzájemných souvislostí. A ukázalo se toho víc. Třeba že Nostrila je v domácí vazbě a že to asi souvisí s tím, že jen tak podepsal ty propouštěcí papíry. A že ho vydíraj, že mu unesli dceru. A ten někdo chtěl, aby propustil ty propuštěnce. Jenže mu pak stejně nakašlali a chtěli víc. Což mě vedlo k tomu, že šlo jenom o jednoho z nich a zbytek byl jen kouřová clona. A jak jsme se do toho víc nořili, tak vyšlo najevo, že takovejhle vyděračskejch dopisů je víc a že po tom Nostrila pase. No, bratru několik set stovek tisíc zlatejch v tom lítalo. Fakt maso. Jenže,

podle soudu tehdejších autorit zničen, ačkoli asi o deset, patnáct let později nějaké zmínky jméno Kaerstagů přeci jen připomněly.

„To bylo v pětasedmdesátém“, ozval se Zanzil Zabíječ Stryg. „V pětasedmdesátém v Nurnu Komenda potlačila silný vzduch černých. Rozbili jsme nemrcoušskou síť, možná si to budete pamatovat. Dost se vo tom tenkrát mezi lidma mluvilo“.

„Komenda Purigatos rozbila síť stoupenců Kodexu Elone a jejich přísluhovačů přímo v srdci země, v královském městě“, řekl Erich.

Vesta přitakal, že i o tom se píše v družinových kronikách. A že se tam píše také o tom, že Nurnská družina byla tehdy Komendě silnou oporou.

„Pětasedmdesátý byl rok Komendy“, pravil se Zanzil a pohlédl na Varžice, „Byl to rok, kdy Komenda provedla vopravdu mastrých“.

Molen Varžic váhavě přitakal a pravil, že by bylo dobré se vrátit k problémům současnosti. Požádal Otakára, aby tady pánům znovu všechno, co už dříve o Meziřečí vypověděl, převyprávěl a on že si zatím převezme Otakárovu písemnou zprávu a odebere se s ní na úřad.

„Tohle, pánové, tohle je moje podrobná zpráva“, řekl Otakáro Vesta vlídně, „Zpráva o situaci v Meziřečí...“.

Molen Varžic vztáhl ruce, ale Vesta svazek nepustil. A potom zaútočil.

„Tuhle zprávu předám pouze osobně a výhradně do rukou korunního prince Teydrika...“.

„Proto jsme tady, pane Vesto“, odtušil Varžic, „Abyste tady s pány ještě jednou prošel všechny detaily a já abych vaši zprávu doručil do princových rukou“.

Vesta se ale zapřičil a z vytyčených pozic neuhnul. Dal zřetelně najevo, že buďto předá princovi zprávu osobně, nebo žádná zpráva nebude. Pro nikoho. Molen Varžic nakonec marné snahy domoci se manuskriptu vzdal a ujistil Otakára Vestu, že prince o jeho zásadním postoji zpraví. Vrchní představený

Kosy nakvap odešel a Otakáro se zatím plně věnoval oběma pánům z Komendy a jejich dotazům. Zasloužil je do veškerých závažných zjištění ohledně Meziřečí a především ohledně podzemních štol v nitru hor za Chodůrskou pevností. Přitom, aby stoupla vážnost Nurnských, si neodpustil některé detaily, především tedy odhadované počty nepřátel, přikreslit a přibarvit, aby neutonuly v bezbřehé nepovšimnutelnosti šedi.

Výprava nekončí, výprava pokračuje...

Vytoužený příjezd korunního prince mlčky ohlásili dva gardisté, kteří komisně vpadli do lokálu a prohledali temné kouty. Potom zaujali místo u vchodových dveří. Zatímco jeden z bělopláštých zsalutoval, aby dal na vědomí příchod prince Teydrika Gwendarronského, syna Lintholdova, druhý otevřel dveře a pokynul. Princ rozvážně vstoupil za doprovodu dalších mužů, v nichž Otakáro poznal Molena Varžice a Otmara Kalivodu. Z nečekaného shledání s panem Otmarem byl věru překvapen, poněvadž už se tak nějak smířil s tím, že se pan správce dobrovolně vystavil smrtelnému nebezpečí a odmítl opustit Vrábel. Alespoň pyrofor Vesta byl bytostně přesvědčen, že pobyt na Vrábelu bez patřičné, prověřené a početné ochrany nemůže přivodit panu správci nic jiného než smrt. Klakoňovy muže, ani když k nim připočítal zbytek mužů Pališarových, jež přísahali věrnost, sice za prověřené považoval, ale za početné ani vzdáleně nikoli. Otmara Kalivoda Otakáru Vestovi pokynul na pozdrav a princ Teydrik chladně přijal nabízenou židli. Majitel hostince U klobouku tleskl na děvečku, aby přiběhla vyslechnout objednávku. Potom zašátral v příruční kabele a vyňal Karmalův řetěz, ten řetěz, který na konci nesl dva černé obsidiány. Řetěz, který patřilval do majetku rodu Kaerstagů, řetěz, v jehož dvou vyhlazených obsidiánech bývaly uchovány duše černé jako kameny samotné. Duše Gnacha a Chadura z rodu Kaerstagů.

by se tak už dávno stalo. A proto se Nurnští rozhodli dívku vyslechnout. A ona byla k hovoru svolná, velice se jí líbila zrzavá opice s očouzeným kožichem, které na chvíli půjčila svoji panenku. Panenka se jmenovala Babačanka, Babačanka Borůvková.

„Cože!?!“, zamračil se Grub. Nurnští ztichli.

Babačan vykulil oči a ztratil řeč.

Ieronýmus podstoupil mocné soustředění myslí a částečně prolnul, respektive vhržel svou mysl do té dívky. Tanuly mu v hlavě barevné, leč notně psychedelické výjevy. A dívka hovořila, ochotně odpovídala na otázky kladené ze všech stran, korigované upřesňujícími dovětky zachmuřeného Ieronýma Flašinetáře. Předtím se ovšem kouzelník především ujistil, že dítě neovládá magii a nechová zlé úmysly. Nemínil totiž skončit jako nebohý Kaplo Drím. Tedy pod drnem.

Dívka si říkala Vrana, Vrana z Vydutého mostu. Jejím otcem byl Karmal z Vydutého mostu a matkou jakási paní Ocharys. Nurnští pochopili, že pevnost střeží hranici panství, hranici panství pána Gnacha, který chrání obyvatele hornatého kraje proti zlým bytostem. A dovítali se, že Vydutý most obývají nemrtví jezdcí, stráž Karmala, pána z Vydutého mostu. O tom, že Karmal žil život po životě, nebylo sporu, a také nebylo sporu o tom, že to musel být ten samý Karmal, který kdysi panoval na Vrábelu a který byl po spáchání sebevraždy skokem z hradeb bez obřadu pohřben v panské hrobce na jižním okraji Erbertu. Teď už nebylo pochyb, kam se jeho ostatky poděly. Zato paní Ocharys, Vranina matka, se podle všeho zdála být živá až dost a Nurnští si usmysleli, že ji musí dostat živou. Ačkoli vůbec nebylo jisté, zda bude svolná vypovídat. Dalo se předpokládat, že svůj původ odvozovala od bytostí, jimž druzi přezdívali Ženy v černém. Což mohlo dost dobře znamenat, že neřekne ani slovo. Ale aby to druzi mohli zjistit, musela by jim paní Ocharys z Vydutého mostu nejprve padnout do zajetí. Stejně jako Karmal nemohl být

Vraniným skutečným otcem, stejně tak paní Ocharys na jisto nebyla její matkou. Zeptali se dívky a dozvěděli se, že Vrana musela Ocharys titulovat Matko. Pokud ji oslovila jako paní nebo teta, vysloužila si trest. Tedy kruté bití. A stejně tak ani nebohá sestra děvčete, Virga, nebyla Vraninou pravou sestrou. Ta dívka, o jejíž smrti Vrana dosud neměla ponětí a jejíž zkrvavené tělo chladlo na bělostném kameni mostu tyčícího se nad řekou. Ieronýmu v dívčině hlavě zahlédl vzpomínky na chatře u jezera. Pohybovaly se tam ženy v černém a mnoho dívek různého, leč zjevně nedospělého věku.

Když se Ieronýmus na život u jezera zeptal, Vrana ochotně sdělila, že se jezero nazývá Mlžné a že v osadě na Mlžném jezeře kdysi žila. Tam také poznala sestru Virgu a Baranku, jež jí dala panenku Babačanku Borůvkovou. Bylo to dříve, než bylo určeno, že se stane dcerou své matky Ocharys a že se stane sestrou své sestry a přestěhuje se na Vydutý most. Neučila se tak dobře, aby se stala pánovou nevěstou nebo nevěstou pánova otce. Tak jako Baranka.

„Proč ty panence, co ti dala Baranka, říkáš Babačanka Borůvková?“, odvážil se zeptat Babačan.

Vrana zozhodila bezmocně rukama. Nešlo jí na rozum, že to dosud nepochopil.

„Tu panenku mi dala Baranka, protože to je moje nejlepší přítelkyně, a dala mi ji proto, aby mě ochránila“.

„Před kým tě měla ochránit?“.

„Před Fialovým Zabíjákem přeci...“.

Vrana vysvětlila, že Fialový Zabíják je velice zlý, mocný a neúprosný muž, který ubližuje dobrým bytostem. Ano, přesně tak to říkala. Bytostem. A Baranka byla vybraná pánem Gnachem jako nejlepší z učnic, aby pomohla Fialového Zabíjáka zničit. Měla pomáhat tetám, které pan Gnach osobně vybral. A Baranka právě proto tehdy věnovala svoji panenku Vrance, protože už jí neměla potřebovat. Po smrti Fialového Zabíjáka se Baranka měla stát pánovou nevěstou, alespoň tak to Vraně pověděla, a pánovy nevěsty

nakonec umluvit, aby jel s nimi. Když Chrudošovo vojsko opustilo hrad a Babačan Borůvka našel stopy oddílu táhnoucí se k jihu, pojali druzi podezření, že Vesta se dostane do maléru. Otmar Kalivoda nakonec, ač nerad, souhlasil a pověřil Krastava Klakoně správou hradu. Babačan Borůvka si nějakým způsobem dovodil, že Vrhcáb po Nurnských, tedy vlastně už jen po Vestovi s Vranou, krvelačně pase a že si to namířil přes Plyj, čímž by dohnal časovou ztrátu. A když Darghaz znovu připomněl, že v Plyji funguje přívoz, pomocí kterého lze Aydaru zdolat i s koňmi a povozy, získal tenhle příběh zrozený z ničeho na věrohodnosti. Nif byl rád, že se nevzdal a nakonec Otmara Kalivodu dokázal přesvědčit, protože bez něj a bez Vestových písemností by Nurnští v ruce neměli vůbec nic a mohli by to vážně zabalit. Výpovědní hodnotu pana Kroupy družiníci seznali za čas pouti k Liscannoru za nicotnou. Ten muž byl naprosto zmatený. Zřejmě zažil příliš mnoho traumat a brutální, leč nakonec očišťující výslech stran soudce Brachta, mu rozhodně nepřidal.

„Takže opravdu nikdo se tady za celou dobu neukázal?“, zeptal se hospodského se Ieronýmus, „Myslím tím ani nikdo cizí?“.

„Třeba Fialovej Zabiják...“, posteskl si Babačan.

„Ne“, odvětil Luncius Nórienský, „Vlastně jo, byl tady před pár tejdnama voják z Agerru“.

„Voják?“, zdvihl obočí Grub, „A co chtěl?“.

Luncius vysvětlil, že voják přinesl smutnou zvěst. Úřední obeznámení, vlastně výzvu. Černý Burbun prý padl při výkonu služby u armády. A Liscannor byl v osobních dokumentech uveden jako jeho poslední bydliště. Voják se zajímal, jestli někdo projeví zájem o jeho ostatky, jinak že mu prý bude vystrojen prostý pohřeb na útraty státu.

„Kdo je vlastně ten Burbun?“, zeptal se Fenx.

Ieronýmus pokrčil rameny, Darghaz také. Ani Grub, ani Nif či Babačan neměli zbla tušení, o koho by se mohlo jednat.

„Kdysi tady ve vsi žil“, odvětil hospodský Luncius, „Takovej zamlklej, trochu divnej chlap s krapet pošramocenou pověstí. Prostě černej Burbun. Pak prochlastal majetek a vstoupil do armády“.

„Gwendarron je ve válce?“, zeptal se Buk Kroupa.

„Ale houby s voctem, chlapče. Burbun sloužil u pěchoty někde v Černejch vrších“.

Krčmář Luncius řekl, že se Burbun podle všeho poranil při vynášení latrín. Rána se mu zanítila a dostala se mu do ní sněť.

„Uřízli mu nohu, ale ani to nakonec nepomohlo... Šestýho sečna vydech naposled, ten náš černej Burbun, šlo to s ním prej hrozně rychle...“.

Hostinský tedy navštívil hrobníka, spolu vyzvedli Burbunovy ostatky a pohřbili je na liscannorském hřbitově.

„Byl to smutnej funus. Žádná hostina, žádná muzika. Jenom já a Haardun s lopatou, jinak nikdo. Lidi mu porád nezapomněli to s tím mrtvým klukem“.

„S jakým klukem?“, zeptal se druid.

„Zapomeň na to. Stejně to nejspíš není ani pravda...“.

* * *

Nazítří Nurnští vyrazili pěšky k Nurnu s tím, že se ubytují v nějaké hospodě a odtud vyšlou delegaci do královského hradu. Nif si byl velice dobře vědom, co mu říkal Otakáro Vesta o dávné schůzce s korunným princem, ale taktéž ani Otmar se netvářil, že má za lubem jít na věc přímo. Nicméně co přesně zamýšlí, to nesdělil. A jelikož na zmínku o hospodě zareagoval vrábelský správce přitakáním, navrhl Nif hostinec U klobouku. Tušil, že pokud je Vesta mezi živými, je Klobouk prvním místem, kde by jej měli hledat. Nicméně svou si neprosadil, a když Otmar Kalivoda navrhl knajpu U kotvy ve starém přístavu, neodporoval a souhlasil. Zdálo se být logické, že Otmar Kalivoda, donedávna voják v činné službě, se pokusí s Teydrikem setkat skrze známosti v Agerrské pevnosti.

Babačana, přivedl ke zytku kumpanie.

„Víte, co má ta holka v tom pytlí?“, volal Borůvka nové zjištění, „Má tam ryby...“.

A vysvětlil, že Vrana se sestrou se musely starat o obživu pro matku Ocharys a občasné hosty projíždějící k Mlžnému jezeru a zpátky. Když zbylo i na ně samotné, měly se dobře. Za pevností dívky pěstovaly zeleninu a lovily v přístavišti dole u řeky ryby. Dívky se ve starání o obživu střídaly nocí dnem.

„Dole je nějaký přístaviště?“.

„Jo, starý prkenný. A tam dál proti proudu se staví nový z kamene...“.

„Maj tam taky nějaký lodě?“, zeptal se vůdce.

„Prej pár pramic. Jo a víte, jak se jmenuje ta řeka?“.

„Ne. Jak?“.

„Prej Aydarra...“.

„To myslíš jako ta naše Aydarra, gwendarronská Aydarra?“, zeptal se Ieronýmus, „Ta Aydarra, co se vjevá do Modrany a protejká Marrburkem?“.

Otakáro Vesta vybalil mapu a zíral do ní.

„Přesně tak“, přitakal druid, „Jako ta samá Aydarra, co protejká přes Plyj...“.

„Takže to bysme mohli být někde tady“, zapíchl pyrofor prst do mapy, „A Mlžný jezero by mohlo být tohle. Není to daleko...“.

Na jeho hlase ale bylo znát roztrpčení. Když odpaloval rachejtlu, byl přesvědčený, že se Nurnští dostali k cíli cesty, na konec podzemních chodeb vedoucích k sídelní pevnosti osoby, která se spojila se Sebešem, Perkeltem a Ptáčníkem a využila je pro své cíle. A teď už bylo zřejmé, že Karmal Vrábelský nebo to, co z něj zbylo, byl pouhým oživlým nástrojem někoho dalšího. Pyrofor už byl z toho všeho unavený. Vždycky, když už se cíl zdál být nadosah, drapl po něm, rozevřel dlaň a ono nic. Ukázalo se, že ten cíl je zase o kus dál. A že vypadá zase jinak. Teď je cílem nějaký Gnach, o kterém nikdo nemá tušení, co je vlastně zač. Šílený nekromant, co si vybírá nevěsty z malých holek.

„Vrana řekla, že nás ubytuje v

domku pro hosty a ráno nás představí otci a matce“.

„Dobře...“.

Bylo zajímavé, že přítomnost plamenné stěny pableskující skrze otevřenou bránu dívce vůbec nepřipadala nepatřičná.

Fenx Worna připravil cestu - zasekl kotvičku s lanem a osobně vyzkoušel, že cesta je bezpečná. Zatímco se za ním drápal Babačan v načvachtané zbroji, Ieronýmus provedl nejprve s dívkou a potom sám se sebou magický transfer.

„Nikde se nesvítí, matka spí“, řekla Vrana, když pohlédla do tmavého dvora, osvětleného jen u brány pomalu a neochotně se tenčícími plameny, „A pokud matka spí, leží i otec. Ubytuju vás v domě pro hosty“.

A dlouze zívla.

„Všim sis, jak to řekla?“, zašeptal Worna Ieronýmovi, „Leží i otec...“.

Zatímco do věže vylézal zbytek Nurnských, Babačan pomalu sestoupil po dřevěném schodišti. Pak se ozvala střelba a typické drnčení nevzhledných kostěných šípů, které hobit musel používat proto, že ty kvalitní z civilizace mu už dávno došly. Palba ustala, ozvalo se štrachání a také dusot. Fenx se vrhl po schodišti dolů, kde v příšeří zastihl druida, kterak mumlá jakýsi text ze svitku.

Druid znovu hrál po luku a houkl: „Jsme pod vochranou! Dole jsou kostrouni!“.

A zahájil palbu, kterou Fenx bezvýhradně podpořil.

Něco, co je nad naše síly

Družina překročila mrtvé strážné a obezřetně vyšla na nádvoří. Druzi třímali zbraně a zírali mlčky do tmy pod skalisky. Plamenná zeď v jejich zádech již znatelně slábla, účinek kouzla pomalu pomíjel. Grub svítil lucernou a šel krok dva za dívkou, která zamířila do severozápadního cípu nádvoří. Vlevo i před sebou Nurnští spíše vycítili, než zřetelně zahlédli siluety budov.

„Dům pro hosty je tamhle. Máme tam se sestrou svůj vlastní pokoj“, ukázala

mít. Bez Vesty se to tady prostě asi neobejde. Vlastně mu to pomýšlení dělalo dobře.

Na Nurnské narazili kus za Solnou. Vpředu jel Nif, za ním viditelně nedospalý Babačan a Ieronýmus. Obě skupiny se setkaly, pozdravily a došla řeč na Fenxe.

„Takže co teda?“, chytil se Grub nové naděje, „Necháme Fenxe Fenxem a jedeme konečně domu?“.

„Sám se tak rozhod“, připomněl Ieronýmus, „Je to jeho volba, tak tomu sám chtěl“.

„Chlapi. Dost jsem vo tom přemýšlel“, řekl Nif, „Kalivoda je jenom kšeft, ale Fenx je družina...“.

„A co tím chceš říct?“.

„Ne!“, zavrčel trpaslík Grub.

„Že ho tam prostě nemůžeme nechat...“.

„To se jako zase votočíme a vlezeme Vrhcábovi do chřtánu?“, odušil Ieronýmus, „To nám chceš říct?“.

„Jo. Družina je prostě družina. A navíc - podle Borůvkova zjištění by Vrhcáb už tou dobou moh bejt z Vrábelu pryč. Takže můžeme přijet hlavní branou“.

„Myslíš to voprawdu vážně?“.

„Jo, myslím. A třeba se nám nějak povede přesvědčit Kalivodu, aby situaci znovu přehodnotil a jel s náma“.

„Kalivodu bysme přesvědčit měli“, přitakal Otakáro, „Je to naše povinnost. Slíbili jsme Teydrikovi zajistit Kalivodovo bezpečí a měli bysme tomu dostat“.

„Jak náký chůvy, co porád někomu utíraj zadek“, zachrčel trpaslík Grub.

* * *

Na Vrábelu už po Vrhcábově vojsku nebyla ani stopa. A jelikož Otmar Kalivoda znovu zopakoval, že Vrábel neopustí, Otakáro se definitivně rozhodl. Promluvil si s Nifem a předestřel plán. Vyrazí s Vranou napřed ještě teď na noc. Budou tak méně nápadní, než ve skupině, po které zřejmě Vrhcáb pase. Nurnští na hradě přespí a ráno se pokusí naposledy Otmarovi vysvětlit vážnost situace. A vyrazí ve Vestových stopách, s Kalivodou nebo bez

něj. To bylo ujednáno a to se i stalo.

Schůzka v hostinci U klobouku

Otakáro Vesta se o malou Vranu, která stále věřila, že uhánějí po horkých stopách Fialového Zabijáka, staral takřka jako o vlastní. Přespávali po hostincích, dny trávili v sedle. Krmil ji dobrým jídlem a dívka chutnalo. Cestou učinili jedinou delší zastávku, a to v Naglinu, třetím největším městě království. V naglinské úřady choval bořimský pyrofor po letitých zkušenostech s orgány správy státu vřelou důvěrou. Jeho úcta k nim, zejména v naglinskou městskou stráž, vzrostla především po událostech z loňského roku. Městské vojsko pod velením Hoguna Zagara se spolupodílelo na dopadení Kormanu Zlotého, mnohonásobného vraha, který se na sklonku bídného života spojil s temnými silami. A právě za kapitánem Zagarem měl Otakáro Vesta namířeno a i tento muž se na výřečného hobita velice dobře pamatoval. Privítali se jako pokud ne přátelé, tak dobří známí, které spojil dohromady stejný zájem. Vesta v hrubých rysech seznámil kapitána s okolnostmi doprovodu nového správce Meziřečí na hrad Vrábel a o situaci, jež v těch končinách byla rozkryta. Seznámil jej také s vybranými částmi zprávy, jíž byl vlastnoručním autorem. V hrubých rysech ozřejmil své momentální poslání a předpoklad, že princ Teydrik vyše Komendu Purigatos spolu s početným vojskem. Vesta tedy požádal, zda by kapitán Zagar mohl na dočasnou dobu postrádat oddíl mužů a vyslat jej na hrad Vrábel k ruce Otmara Kalivody. Tento návrh, bohům žel, musel naglinský kapitán odmítnout z důvodu oblastní nepříslušnosti. Na druhou stranu ale kývl na Otakárovu prosbu, aby gwendarronské armádě, jež bude vyslána, poskytl ubytování a podporu a zajistil skupinu důlních střelmistrů a kopáčů, kteří by byli hotoveni vypomoci svými zkušenostmi v oboru důlních prací. S tímto ujednáním si oba muži podali ruce a vřele se rozloučili. Do Nurnu Otakáro

kameny, co se tady kutálež...“.

„Hádám, že to budou slzy, Fenxi... Ten Blondátej chlapík bulí...“.

„Hm...“, podrbal se ve vlasech kudůk a natočil hlavu na stranu, „Asi máš pravdu. Jo, a ta fanglička nebude fanglička. Bude to sekerka. Na jejím vostří je krev“.

„Takže ta čapka není čapka...“.

„Ne, bude to krvavej zásek uprostřed hlavy. Takže ty slzy nejsou sklzy, ale kusy mozku...“.

„Ne, budou to slzy“, zavrčel hlavou Otakáro, „Určitě to sou slzy“.

„Když máš díru v hlavě a teče ti mozek, nemůžeš asi bulet...“.

„Kreslilo to dítě a dítě si tyhle věci představuje jinak...“.

„I když jsem byl dítě, tak jsem věděl, že když máš díru v hlavě, tak je s tebou šlus. A když je s tebou šlus, tak nebulíš, to je jasný. Možná to mozek není, ale bulení teda taky ne...“.

* * *

„A kdo je teda ten Fialovej Zabiják, u všech d'asů?“, vykřikl Babačan.

„Nemůžu se zbavit dojmu, že to jseš ty osobně“, odušil nahlas Ieronýmus.

„Jak já? Copak já jsem zlej a neúprosnej, kterej všem vokolo jenom ubližuje? Copak já jsem nějakej mocnej chlap, co upaluje lidi a rozbíjí jim lebky?“.

Ieronýmus vysvětlil, že dítě, kterému je taková informace dokola opakována, ji může vzít za svou a nějakým způsobem ta vize v jeho fantazii ožije. Řekl, že Babačan mohl v minulosti někomu šlápnout na kuří oko, někomu, kdo jej teď nenávidí a kdo za ním poslal ženy v černém do Liscannoru, aby mu přichystaly hranici z knih a upálily ho na ní. A ten někdo šířil příběh, který si dítě vykreslilo po svém. Babačan nešťastně zavrčel hlavou. Už dříve přiznal, že jistě čarodějné knihy obřadně spálil, ale nikdy nepálil člověka, kterého by předtím přetáhl sekerou přes hlavu. A na kuří oko tomu panu Gnachovi nešlápl určitě, a to proto, protože ho prostě a jednoduše vůbec nezná.

„A co nechápu už vůbec, když ten Fialovej Zabiják teda jako mám bejt já, proč jsem teda vlastně fialovej? Copak já nosím na sobě něco fialovýho? No, řekněte... Dyt' se na mě podívejte...“.

„Babačane Borůvko“, řekl Ieronýmus dobrotivě, „Představ si, že jseš jako dítě a já mám v ruce barevný hlinky. Po který šáhneš, když ti řeknu, abys nakreslil zabijáka?“.

„Nevim... asi červenou... asi červenou jako krev...“.

„Správně. A když ti řeknu, abys nakreslil borůvku?“.

Babačan zíral jako opařený.

„Do prdele!“.

„Vod samýho začátku se kolem toho pořád točíme jako kolem horký jáhlový kaše, jen na to ne a ne přijít“, ozval se Otakáro Vesta, „Tys prostě, Babačane, musel někomu něco strašného províst“.

„Co kdyby ses nám už konečně svěril?“, řekl vlídně Nif Bouřlivák, „Tak nějak po chlapsku“.

„Já jsem ale voprawdu nikomu nic neproved...“, zaštkal nešťastně hobit.

„Myslíš, že jsme z tý bláznivý holky ještě schopný něco vymáčeknout?“, zeptal se barbar Nif.

„Nevim. Až si vodpočine... možná...“.

Druzi sledovali, jak si pyrofor na stole rozbaluje důvěrně známé alchymistické vybavení. Poslední dobou poměrně častý úkaz. Někteří by tu věc už dokázali složit sami.

„Dostáváme se do něčeho, co je nad naše síly“, podotkl Otakáro a upevnil poslední spoj, „A to nad síly nejen naše vlastní, ale i nad síly tohohle kraje“.

Zapálil kahanec.

„S holkou musíme zatím vopatrně“, pronesl zasmušile Babačan, jako by hobita vůbec neposlouchal, „Ještě to s ní zkusím“.

A vstal a vešel do dívčina pokoje. Zabouchl za sebou, ozval se šramot a potom hlasy.

pravda. Zloděj a možná i vrah...”, protáhl rozvázně vúdce, „Ale cejtím, že má smysl se pro něj vracet. Jo, má to smysl”.

Babačan přišel s teorií, že pokud Vrhcáb poslal zabijáky po cestě na Salar, možná taky vyslal zabijáky i do jiných směrů.

„Myslíš, aby někoho neposlali po Otakárovi?”, došlo Darghazovi.

„Jo”, přitakal druid, „Ale pokud jsou Vestovcům vyzbrojenci v patách, tak to maj teda pech. To už jim nikdo nepomůže”.

„Proč to ten Vrhcáb asi tak udělal?”, přemýšlel Ieronýmus nahlas a nedokázal kapitánovy myšlenkové pochody kloudně pochopit, „Dyť na něj zholá nic neukazuje. Žádný důkaz, kterej by stál za to. Jen naše šílený domněnky, co plavou na jalový vodě”.

Nif Bouřlivák řekl, že kapitán Vrhcáb je hovado, jaké jaktěživ nepotkal, a to samo o sobě jako vysvětlení stačí. Teorie ožívala a bubřela. Kdo vlastně přivedl do Erbertu soudce Brachta? Chrudoš Vrhcáb. Je Chrudoš Vrhcáb do něčeho namočený, nebo je to prostě hovado, jaké svět neviděl, jak míní Nif? Je Vrhcáb součástí něčeho většího? Spiknutí? A jak je na tom dnes Kalivoda? Byl Vrhcábem uvězněn? Nebo zabit? Jako Šedovan Fenx?

„Musíme zjistit, co se stalo s Kalivodou”, navrhl nakonec Ieronýmus.

„Musíme hlavně zjistit, jak je na tom Fenx”, ozval se Babačan.

„Takže stojíme před jednoduchou volbou”, přednesl vúdce Nif závěrem, „A to, jestli Fenxe obětovat...”.

„Nebo?”.

„Anebo jestli pro něj poslat Borůvku”.

Druid vykulil oči, ale jiné volby nebylo. Kdo jiný z přítomných byl schopen lépe projít záchodovou cestou, než on.

Nurnští se vrátili po cestě zpátky a zahrnuli po hraně lesa. Potom změnili směr, prošli lesem na divoko až na jeho protilehlou hranu. V dálce se tyčil vrch jménem Maslák.

„Tady na tebe počkáme, Babačane”, pravil Darghaz a lehl si do trávy.

„Je to asi moje chyba, že jsme pokračovali v tom, v čem jsme pokračovali”, poplácal Nif druida po rameni, „Ať uděláme cokoli, všechno ztrácí předem smysl. Až zjistíš, co je s Kalivodou a Fenxem, pojedeme domů”.

Babačan smutně přitakal, že rozumí. Aby se mohla uskutečnit velkolepá dražba, musil se nejprve vrátit skrze záchodky na Vrábel. Jinak to prostě nešlo.

„Čekáme nanejvýš do kuropění, pak mizíme”, podotkl Ieronýmus.

„Jo a ty si, Darghazi, ani nelehej”, obrátil se Nif na horala.

„Proč?”.

„Pojedeš tryskem za Vestou a budeš ho varovat. A ty, Borůvko, budeš neviditelný”.

„Jo”.

Dopředu nebo zpátky?

Barbar Darghaz objevil stopy po Otakáru Vestovi dříve, než tušil. Bylo to těžší, než stopovat v Kuních horách tlupy horských krollů, ale zdaleka ne tak, jak očekával. Alespoň tady v Mezířečí byl Vestův předpokládaný pohyb jasně odvoditelný a barbar správně vytušil, že zhyčkalý hobit bude nocovat po dobrých hospodách s kvalitním ubytováním a možností ustájení v suchu a teple pro koně. Na Vestu a jeho doprovod narazil v noci v Delkaře v hostinci U dvou ryb. Informace, že skupina se ubytovala ve dvou hostinských pokojích v patře, jej stála jenom pár drobných z družinových peněz, jimiž jej vybavil vúdce, a hostinský nocležníky udal více než ochotně. Na příslušné dveře zabušil barbar najisto a když rozvrkočený Otakáro rozmrzele otevřel, vpadl barbarův vpád s ní ani nepohnul. Darghaz suchými holými větami vypověděl, co se přihodilo.

„Nakonec jsme ty mrtvolky natahali do křoví, jen s tím koněm hnout prostě nešlo”, dopověděl Darghaz.

přímého styku s ocelí, železem a rzí, pozbývá toho, čím je, takže už neodvratně není, čím byl. Že takový sejde z cesty, po níž kráčí, a už ji nikdy nenajde. Babačan se přinejmenším obával, že někdo bude žalovat mistru Radvanu Brozovi nebo, co hůř, přímo mistru Olbramu Horáčkovi, že se zavrženého kovu dotkl, a znemožní jej před nimi.

„Kdyby byla sříbrná, neřeknu ani popel”.

Babačan byl mazaný, byl si dobře vědom, že stříbrnou lucernu nikdo nenosí.

Fenx nechápavě zavrtil hlavou a po lucerně hrábl.

Druzi konečně vyrazili a záhy se před nimi vynořila silueta bělostného panského stavení. Ke vstupním dvoukřídlým dveřím stoupalo kamenné schodiště, na němž se černaly siluety tří ghúllů. Otakáro podal Fenxovi pergamenový smotek a ten aktivoval kouzlo v něm vetknuté. Odpuzovač proti takovým nečistým tvorům, jací se jim právě hrnuli v ústřety. Kudůk položil na zem lucernu a nabil kuši. Borůvka vystřelil z luku, avšak minul. Vesta jednoho z nemrtvých usmažil blesky. Nif zařval a vyskočil mezi ně. Chvilí na to barbarovi celé tělo zchvátila křeč.

Fenx pevně třímал kuši a otáčel se kolem dokola, zda se nepřítel nevynoří v kruhu mdlého světla. Občas pohlédl na zchromlého vúdce, jehož dostal za úkol pohlídat, a na blitky, které před chvílí vyvrhl na bílý štěrku. Babačan se před chvílí vúdce pokusil postavit na nohy a nalil do něj nějaký lektvar. Nif ale obsah žaludku nebyl s to udržet.

„Nikdo tu není”, křikl Babačan z okna v patře polohlasem, „Jak mu je?”.

„Myslim, že dobrý”.

„Asi jsem to do něj neměl lejt, co?”.

„No, tos asi teda neměl...”.

Když Fenx varovně vykřikl, vyhoupli se druzi z prázdných okenních rámců druhého podlaží bělokamenné budovy a podpořili jej palbou. Dva kostlivci, kteří se vyloupili božové vědi

odkud se s příznačným suchým zachřestěním zbotřili do bílého štěrku. Kudůk si otřel tvář zbrocenou potem a láskyplně poplácal kuši po rukojeti. Když zaslechl v zádech kročeje, otočil se ke svým pardům.

„Von se prostě nemůže udržet, ne, nemůže”, šťouchl pyrofor špičkou boty do vúdce, jemuž se v zchromlé tváři umolousané zvratky uhnízdl výraz poloblba - běžný projev provázající ochromení.

„Von se prostě musí utrhnout ze řetězu, von si prostě musí praštit! Stejně jako ten Darghaz. A teď tady leží a čumí jako dement!”.

Otakáro byl nespokojený. Ocharys samozřejmě nenašli, i když meč popřád dával znamení, že nemrtví tady někde jsou. A tak tady někde musela být nutně i ona. Ale kde? Hobit popsal útroby panského stavení jako něco nelidského, odosobněného, pohledu běžného smrtelníka odpudivě odporného. Všechno z kamene, včetně lůžek, stolů, skříní, truhlic, jakéhokoli kusu nábytku. Vlastně se jednalo, dalo by se příhodněji říci, o sochy oněch předmětů, než o předměty samé. Pomalu svítalo a s pozvolna se probouzejícím dnem ustal děšť.

„Byl tam stolek, celkem pěkný stolek. A ten stůl měl šuflik a když jsem po něm hrábnul...”, skočil mu do řeči druid.

„Co v něm bylo?”, zeptal se nedočkavě Fenx Worna.

„Právě že nic. Von byl z kamene vytesanej, ten šuflik. Prostě jako že tam je, zatímco tam vlastně vůbec není”.

„V krbu nikdy nikdo nekřís do pilin”, řekl zaraženě Vesta, „Komín vůbec nemá díru. Tohleto místo je vyložené vodporný. Dyť i ty vokenice támhle všude jsou falešný jako karta v rukávu”.

„Jdeme tu mrchu najít?”, zeptal se Fenx.

„Jo, ale nejdřív vodtáhneme tohodle pitomce k Ieronýmovi... Počkejte tady... Jen se ještě porozhlídnou támhle k té skále... Vypadá to, že tam ústí štola”.

Strmý skalní sráz za panskou

co dělat”, ozval se Fenx.

„A navíc nás už teďko nikdo neplatí”, připomněl Ieronýmus.

„Všechno poměřujete jenom prachama. No to je dobrý! Nife, co kdyby ses konečně taky nějak vyžvejknul!?”

„Hm...”, zachmuřil se vůdce Nurnských.

* * *

Dohady neměly konce, nebýt Darghaze, který se vrátil z lože Aldary Habánové. Vypadal spokojeně, ale ve tváři se mu zračil i lehký stín pochybností.

„Aldara mě varovala...”, odušil barbar.

A potom převyprávěl, co žena jeho chťice zaslechla v kuchyni. Tedy že kapitán Vrhcáb k Nurnským nechová náklonnost, respektive že je z duše nenávidí. A že je nechává sledovat.

Nif Bouřlivák měl z kapitána Vrhcába a toho, co má za lubem, obavy.

„Měli bysme vodsad’ asi vypadnout”, řekl nakonec, „A před vodjezdem by se to tady asi mělo vymlátit...”.

Otakáro Vesta nasucho polkl.

* * *

Nif s Otakárem stáli v chodbě a o něčem se polohlasem dohadovali. Situace na Vrábelu se pro Nurnské stala neúnosnou. Když ti dva zašli do trůnního sálu nechat se vyplatit a převzít dokumenty a pana Kroupu, kapitán je sledoval chladným pohledem. Nif, ač se zařekl, opět nedokázal udržet nervy na uzdě a obvinil Vrhcába z krádeže části družinové kořisti, což kapitán důrazně popřel a reagoval obviněním, že Nifova banda kladla překážky dobývání Vanštrodu a osvobození otroků z kamenolomu. Barbar burácel, ať Kalivoda zlodějinu vyšetří a důrazně potrestá. Pan Kalivoda ale neměl co k řešení, stálo zde tvrzení proti tvrzení, důkazy předložené žádné, a přítomní v afektu zacházeli hluboko za hranice slušnosti. Rozhodl tedy, ať Nurnští vykonají, oč je požádal, a kapitánu Vrhcábovi dal jasně na srozuměnou, že Vrábel je pro delkarské vojsko příliš malý na to, aby zde

déle setrávalo. A teď ti dva, Otakáro Vesta s vůdcem Nurnských, stáli v chodbě a polohlasem se dohadovali.

„Tak jo”, souhlasil nakonec Nif, „Takhle to teda uděláme...”.

Přepadení

Nurnští se vynořili z lesa pod vrábelským kopcem a zamířili do pole. Pamětliví Kalivodova varování před soudcem Brachtem objeli Erbert širokým obloukem. Ve středu družiny v sedle za Otakárem se kymácel podivný pán, který se kumpanii představil jako Buk Kroupa, kouzelník z Marrburku. Byl vyhublý a evidentně zmatený. Výslech před soudcem Brachtem mu na kondici rozhodně nepřídal. Zdráhal se o tom zážitku jakkoli hovořit a zdálo ze, že už touží být z Meziřečí co nejrychleji pryč. Grub si všiml, že Kroupa vrhá velice nenávistné pohledy směrem k malé Vraně, ale Vrana si jej nevšímala. Působila velice šťastně. Zdálo se, že doposud věří, že spolu s těmito bojovníky vyrazili dosáhnout a zabít Fialového Zabijáka.

„Zkřívíš jí jedinej vlas na hlavě a zabiju tě”, pohrozil trpaslík Grub panu Kroupovi, „Uděláš jedinej podezřelej pohyb a jseš mrtvej, jasný?”.

Buk Kroupa přitakal a dál už jen zarytě mlčel.

„Proč jsme tam nechali Fenxe?”, zeptal se Babačan Borůvka, „Myslel jsem, že jedeme domů... Bude chybět na dražbě...”.

„Fenx dohlíží na Kalivodovo bezpečí”, vysvětlil nejasně Nif Bouřlivák.

„A co když ho tam Vrhcáb krocne?”.

„Fenx si poradí”, odušil suše Otakáro, „Když mu poteče do bot, pláchne. Je v tom dobrej...”.

„A hádám, že taky postradatelný”, zachrčel temně Grub.

Vesta se na trpaslíka zamračil, ale neřekl nic.

* * *

„Dáme se dohromady, bafneme holku a vyrazíme na Vrábel”, rozhodl vůdce.

Darghaz se zdvihl.

„Kam deš?”.

„Uklidit bordel. Kvůli tý holce...”.

„Jakej bordel?”.

„Na mostě... nechali jsme tam ležet to druhý dítě...”.

Nif si vzpomněl na zvuk kladiva procházejícího lebeční kostí Vraniny sestry Virgy. Vzpomněl si na dutý ozvuk imploze, jak dětská hlava ztratila tvar.

„Vodtahej i ty kostlivce... Teda pokáď to pude...”.

„Hm...”.

Když Darghaz odešel, přivolał si Otakáro Vesta Gruba a vysvětlil mu, jak by si to asi představoval. Nurnští se totiž rozhodli, že štolu odpálí náložemi, které zajistili v chodůrském kamenolomu, a Otakáro se zmínil o objevených návrtech. Trpaslík Grub byl na tuhle práci mistr na slovo vzatý a také hned ožil. Zajímal se, jak ty návrty vypadají, kolik jich je a v jakém rozestupu a délce se nacházejí. Co byl Vesta schopen popsat, to vypověděl. Alchymistům chyběly zápalné šňůry. Jali se je vyrábět. Potom se Nurnští vydali pod Grubovým odborným vedením položit nálože. Trpaslík se jevil být velice spokojeným. Nejdelší šňůru nechal natáhnout až na nádvoří, co nejdál to šlo.

„A teď zabalit a vzbudit holku”.

Děvče bylo neproбудitelné, tak si jej Nif přehodil přes rameno. Vrana na okamžik procitla, něco zamumlala a potom znovu usnula. Vrátil se Darghaz a řekl, že dole u Aydarry kostlivci budují kamenné přístaviště a přístupovou cestu.

„Projdem?”.

„Jsou až dole u vody... a vůbec si mě nevšímali... Ani tý holky...”.

„Jaký zase holky?”.

„Tý rozmašlovaný... Vrhnul jsem jí z mostu...”.

„Jmenovala se Virga”, připomněl smutně Babačan.

* * *

Když Nurnští šťastně dosáhli protilehlého konce mostu, Otakáro shodil z ramen batoh a nalehko jen s křesadlem v ruce a kuší na zádech se rozeběhl zpátky. Brzy se znovu vynořil na hřebeni mostu a otočil se směrem k fortifikaci. Mohutná detonace rozechvěla okolní skaliska ohlušující ozvěnou, jež na chvíli pohltila veškeré zvuky včetně samotného burácení Aydarry. Výbuch zvedl kamení a obrovský oblak prachu.

„Jo...”, usmál se Otakáro, poprvé za dlouhou dobu, „Tak tohle by bylo...”.

A spokojeně se vydal k čekající družině.

Nurnští se dohodli, že půjdou pořád, co to půjde, až dokud neomdlí únavou. Nechtělo se jim rozbíjet ležení dříve, než nechají podzemní komplex za zády. Cestou někde před Rmutným úžlabem se Vrana probudila. Babačan Borůvka jí řekl to, na čem se předtím všichni usnesli. A nutno říci, že lhal s naprostou upřímným výrazem dobrotivého strýčka. Dívka hobitovi uvěřila každé vylhané slovo, obzvlášť když jí nabídl chutné jablko a kus železné zásoby. Takovou dobrotu už nejedla dlouho. Babačan dívce sdělil, že zatímco spala, setkali se s její matkou, paní Ocharys, a ta je pověřila úkolem. A Vrana je má doprovázet, protože toho nebezpečného zlého muže mezi všemi jinými zabijáky bezpečně pozná.

„Máme pro tvou matku najít Fialového Zabijáka. Naším úkolem je toho muže zabít...”, řekl druid takřka mateřsky.

„Kdyby tak věděla, jak může bejt takovej zabiják blízko”, uchechtl se Šedovan po straně k Ieronýmovi.

„Netušíš nic a von ti zatím zezádu dejchá na krk...”, špitl Ieronýmus Flašinetář.

Dívka se šťastně usmála a odušila, že pokud by našli Fialového Zabijáka a sprovodili ho ze světa, potom by se nejspíš mohla stát nevěstou. Pan Gnach by ji za odměnu zcela jistě zahrnul svou přízní. Ale potom si Vrana vzpomněla na sestru a že jí zapomněla dát pytel s rybami na přípravu oběda a večere pro matku. A taky kdyby

„Sepsáno na hrádku Vrábel, zprávu vyhotovil O.B.J. Vesta“, dočetl Otakáro a pomalu složil list, „Podepsán královský místodržící Meziřečí, Otmar Kalivoda...“.

„Není ten závěr už kapánek přehnaný?“, zeptal se Grub.

Ieronýmus přitakal, ale neřekl nic. Tušil, že by to bylo zbytečné.

„Není“, odsekl pyrofor.

„Já myslím, že je to dobrý“, ozval se Nif Bouřlivák mírně.

„To bych řek, že to je dobrý. Kdybych to nenapsal já, nenapsal by to nikdo!“.

„Co znamená to O.B.J. před Vestou?“, chtěl vědět Darghaz.

„Tak se Vesta menuje“, odpověděl Babačan, „Otakáro Božiboj Johan“.

„Bořivoj, blbče!!!“.

Darghaz nevěřicně zavrtěl hlavou. Barbaři se rodili bezejmenní a svoje jméno si museli vytlouct od okolí. Nejlépe při rvačce, ještě líp v boji. Ale narodit se jako hobit a nevědět, jestli jsi spíš Otakáro, nebo spíš Bořivoj, nebo snad případně Johan? To raději zůstat bezejmenným. Barbar vycenil zuby v nápodobě úsměvu.

Poté, co družina zprávu formálně odsouhlasila, odnesl Otakáro připravené dokumenty do Kalivodovy komnaty. Přitom mu oznámil, že pokud zprávu podepíše, Nurnští osobně zajistí její doručení na příslušná místa, která Otmar uzná za vhodné informovat. Měl na mysli prince Teydrika, ale nahlas to neřekl. Vrábelský správce poděkoval a pravil, že si dokumenty přečte a ráno se rozhodne o dalším postupu. Zároveň Otakára požádal, aby Nurnští nevyvolávali konflikty s kapitánem Vrhcábem.

„Byl si tu stěžovat na toho vašeho stopaře“.

„Myslíte jistě Babačana Borůvku“, přitakal hobit na důkaz, že ví, o kom se mluví, „Vím, že se nepohodli dole u stájí“.

A doplnil, že je přesvědčený, že

rozeprí vyvolal kapitán osobně. A to záměrně. Druid se naopak zachoval rozvážlivě, když slovní atak neopětoval.

„Prostě se mu, pokud možno, vyhýbejte, ano!?“.

Výslužné

Ráno Darghaz vyhledal Aldaru Habánovou, vycenil na ni žluté zuby a objednal pro své kumpány snídani s donáškou na pokoj. A když ta dobrá žena urvala Nurnským notný díl z porce určené pro velení gwendarronské armády a objevila se ve dveřích před probouzející se kumpanií, Darghaz ji čapl za ruku a odvedl do prázdné hostinské cimry. Nebránila se, naopak, zářila štěstím. Doufala, že teď, když k sobě milovaného muže připoutá láskou, už ji ztepilý barbar nikdy neopustí.

Nif Bouřlivák navštívil Krastava Klakoně a vyzvedl peníze, které si u něj Nurnští u Vanškrodu uschovali. Krastav dodržel slovo a nejen to, tito dva muži meče se za těch několik vyhrocených dní, které spolu strávili, stali přáteli.

A potom za Nurnskými v intencích včerejší dohody konečně zavítal správce Otmar Kalivoda. Všechno přes noc moudře uvážil, dopodrobna přečetl Vestovu zprávu a o následných krocích byl už pevně rozhodnutý. Poděkoval Nurnským za bezpříkladné služby, které pro něj vykonali, a propustil je ze svých služeb. Uvedl částku, na niž za odvedenou práci dle uzavřených dohod měli nárok a přidal tučnou odměnu navíc. Řekl, že situace v Meziřečí je pevně v rukou gwendarronské armády a ta záležitost s Chodůrskou pevností a tunely za ní svým rozsahem a závažností daleko přesahuje síly nejen Nurnských, ale i provinčního velení GKA. A zmínil, že má proto pro Nurnské poslední posláni, posláni nejvyšší důležitosti. A tedy doručit osobní dopis s žádostí o pomoc do rukou korunnímu princovi Teydrikovi. Přitom pan správce zmínil instituci, o níž minimálně Otakáro Vesta jakés takés ponětí

jablko a přisedl k ní. Chtěl využít příležitost a ještě se trochu poptat. Zmínil se o věžích a o tom tajuplném městě, o němž toho Nurnští věděli zatím žalostně málo. Ačkoli Vrana navštívila panské město pouze párkrát v životě, vykreslila jeho krásu v živých barvách. Popsala zářivou bělost kamene, z něž páni věží nechali město vystavět. Podle dívčina vyprávění bylo tvořeno množstvím širokých ulic lemovaných nádhernými vysokými domy. Vyprávěla o rozlehlém tržišti na hlavním náměstí plném trhoveckých krámků. A také o zdobeně kašně s tryskající vodou vystavěné na širokých schodech stoupajících k vysoké Bílé věži, k skvostnému sídlu pána Gnacha a jeho syna Chadura. To město se podle dívky nazývalo Kaerstag.

„Řeklas Kaerstag?“, zachmuřil se druid.

„Ano, Kaerstag...“.

„Slyšíte?“, rozhlédl se Babačan po spoludružnicích, „Já to říkal...“.

Nesetkal se ale s odevzou, kterou očekával. Část z druhů si vůbec nepamatovala, co kdy říkal, část sice mlhavě ano, ale unikaly jim souvislosti. Ani Otakáro Vesta, příležitostný učitel nurnské dějepřavy, se v uvedené problematice neorientoval. Sice si vzpomínal, že podle družinové Historie Nurnští před desetiletími nějakým Kaerstagům cestu zkřížili a také tušil, že to byli upíři, ale nevybavoval si jejich jména, natožpak širší kontext, a považoval je za dávno sprovozené ze světa. Stalo se to v dobách, kdy neměl zbla ponětí, že nějaký Nurnští vůbec existují. Jediný pamětník a zároveň družiník, který by snad mohl o těch dávných událostech něco konkrétního vypovědět, minulého roku zemřel. Věkovitý trpaslík Bolbuch. Jméno Kaerstag měl družinový pyrofor spojeno s Tmarstskou oblastí, nikoli s Meziřečím. Vesta byl navíc toho mínění, že Babačan ve svých myšlenkových konstrukcích často poněkud přehání. Čte kde co, takřkajíc po pytlích, ale nerozumí tomu za mák. Všechno bez ladu a skladu ukládá do lebeně jako do kotlíku s kulášem. V lebeni se mu to potom natrásá a

kyne. A čas od času ten vykypělý kuláš rozleje kolem. Jako právě teď. Otakára především zajímalo, jestli se v tom městě nacházejí nemrtví, nebo zda tam přebývá i někdo živý, a kolik těch bytostí odhadem může asi tak hrubým odhadem být. Pro své rozhodování potřeboval znát především sílu nepřítele. Naopak Fenxe Wornu nezajímalo nic, co seznal, že by mohlo být nad jeho chápání. Žil výhradně přítomností. Táhl tam, kam táhli Nurnští, a ti momentálně táhli na Vrábel. Nebyl tedy nejmenší důvod zabývat se nějakým městem a nějakými upíry, kteří jsou v dané chvíli navíc odříznutí závalem.

„Mohla bys nám, Vrano, říct, jak je ten Kaerstag velký?“, zeptal se pyrofor, „A kolik nemrtvých tam přebývá?“.

Z dívčina naivního a překotného popisu si hobit udělal závěr, že živých, tedy veskrze panských nevěst, je tam poskrovnu, ale nemrtvých jsou tam možná i tisíce.

„Tahle záležitost vopradu přerostla naše možnosti“, shrnul Otakáro, „Tohle je práce pro armádu“.

„Hmm“, přitakal vůdce, „Máš recht“.

Vypadalo to, že se jede domů. Nálada ve společenstvu se viditelně rozjařila.

* * *

Před hrad Vrábel nurnská kumpanie dorazila v brzkém odpoledni. Hradní nádvoří překypovalo čilým ruchem, připomínalo hlučný vojenský tábor. Druzi sesedli z koní a odvedli Vranu do trůnního sálu. Tam zastihli nejen Otmara Kalivodu, jenž druhy nadšeně uvítal a přizval je ke stolu, ale i kapitána Chrudoše Vrhcába, který se zatvářil, jako by právě hryzl do kyselého jablka.

„Co tyhle ty tady, u všech d'asů, zase pohledávají?“, procedil skrze zuby velitel delkarské posádky.

Nif založil ruce na hrudi a viditelně zbledl. Otakárovi bylo jasné, že vůdce Nurnských nedokáže udržet emoce na uzdě příliš dlouho.

„Nurnští jsou moji muži a jsou na Vrábela vítání“, odušil správce Kalivoda a

že jistým „spouštěčem“ bylo propuknutí šílenství u příslušníků rodu Vrábelských. Kraj byl zároveň infiltrován škálou velice nebezpečných zločinných osob. Řada z nich ovládá nejrůznější typy magie. Od magie černé, přes magii přírodní, až po pokročilou theurgii. Zdá se, že tyto osoby měly mezi sebou rozdělené úkoly. Od dohledu nad obyvatelstvem, přes rabování hrobů, přísun námezdních ozbrojenců, předávání zpráv a v neposlední řadě též po obstarávání finančních prostředků. Tyto finanční prostředky byly získávány především formou vydírání rozličných osob na území Gwendarronu. Část zadržovaných peněz byla vlanderské ražby. Nelze tudíž vyloučit ani vliv Vlander. Podle dosavadních zjištění se centrem nekalých peněžních toků stala obec Plyj. Ke kontrole oblasti byly rovněž využívány „produkty“ lesní magie, tzv. „oživlé stromy“. K rychlé přepravě některých „význačníků“ předáci využívali i létající varany, speciálně pro tyto účely chované na území kraje. Byla rovněž zaznamenána přítomnost „žen v černém“. Ty mají za úkol, dle dosavadních poznatků, hlavní dozorcí činnost nad oblastí a lze se domnívat, že jsou podřízeny přímo hlavní síle, která má na svědomí celou neblahou situaci v Meziřečí. „Ženy v černém“, dle některých poznatků, mají svůj původ v Armidenu, kde jsou podrobovány nesmírně náročnému výcviku v odolnosti těla a používání magie. Rovněž existují důkazy o jejich pohybu po území Gwendarronu.

Dalším velkým problémem jest několikaletá neúroda obilí a především napadení obilných ploch námelem. O námelu jest známo, že neblaze působí na lidskou psyché. Neúroda a kontrola nad distribucí potravin byla, mimo jiné, bezpochyby využívána k nátlaku na obyvatele Meziřečí.

Všechny výše zmíněné informace vedou v tuto chvíli k jednoznačnému závěru. Během let minulých zcela selhaly příslušné úřady, pod které administrativně spadá kraj Meziřečí!

Nejzávažnějším problémem se však

jeví následující záležitost. Během zajišťování lomu na kámen v Chodůru byl objeven magicky maskovaný vstup do skalního komplexu, který se táhne míle do nitra hor. Jedná se o pečlivě budovaný velkorysý prostor, mající charakter pevnosti. Jsou zde četná obranná postavení, tunely, mosty a centrální cesta určená pro vozy. Vše je pečlivě budováno z kamenných bloků. Nechybí zde dokonce ani sochy. Místo sám/sami tvůrce/tvůrce označují lokálními názvy, například „Rmutný žleb“.

A toto území v nitru hor je „obýváno“ ohromujícím počtem nemrtvých. Přítomni jsou především masaprostí kostlivci a práchnivějící ghoulové. Byli zjištěni však i kostliví koně či varani. Počty lze odhadnout na stovky až tisíce! Ostatky pro oživení těchto ohavných stvoření pocházejí z vyrabovaných hřbitovů. „Ožívování“ probíhalo ve Vanškroském klášteře a zde v horách jest úlohou těchto nemrtvých jednak ostraha a jednak práce na dalším budování skalní pevnosti. Značná část též tesá z kamene jakési sochy. Bylo pozorováno, že pohyb i činnost těchto nemrtvých nese znaky „předem přesně vymezeného chování“. Je zcela nepochybné, že k udržování takového množství nemrtvých jest třeba ohromné temné síly.

Během postupu ND do nitra hor bylo zlikvidováno odhadem něco mezi stovkou a dvěma stovkami nemrtvých, a to včetně mnoha nebezpečných ghoulů a jedné dozorcující ženy v černém. ND pronikla do hloubi hor (viz. přiložený nákres), překročila monumentální skalní most se sochami a obsadila následující pevnůstku. Zde došlo k likvidaci bytosti, která podle všeho byla za života Karmalem Vrábelským! Z jeho ostatků byl zajištěn zlatý řetěz se dvěma kameny. O tomto předmětu se lze domnívat, že se jedná o artefakt pocházející od upírů z rodu Kaerstagů, zhotovený klenotníkem Palašem roku 1061. Následně byla zadržena nedospělá živá dívka, zřejmě jedna z těch, ze kterých se po příslušném výcviku stávají „ženy v černém“. Byl též objeven další prostorný

tvář“.

Pyrofor se druhům svěřil, že se panu Otmarovi snažil předestřít podezření, že Vrhcáb je dost možná zrádce do celé věci namočený, který si přinejmenším nechával platit za mhouření ne jednoho, ale obou očí, ale Kalivodovi vznesené obvinění už připadalo příliš přitažené za vlasy. Každopádně slíbil, že večer druhý navštíví na pokoji a jejich zjištění a návrhy s nimi probere důkladněji.

„A jaký teda máme návrhy?“.

Nif pokrčil rameny.

„Najíme se a dáme se do pořádku“, řekl vůdce nakonec, „A domluvíme se s Kalivodou, co dál. Holku ubytujeme ve vedlejší cimře. Ieronýmus a Grub se vo ní postaraj a budou jí hlídat...“.

„Hmm...“, zabručel nespokojeně trpaslík.

Nejdřív přišel o útulnou komnatu a teď mu pověsili na krk dítě. Vyrožená idyla.

Vojín, který se představil jako Spytihněv Kvas, skutečně přinesl dva kotlíky s hovězí dušeninou a toulec s šípy. Když se Vrana do sytosti najedla, odebral se s ní trpaslík doprovázený slepým Ieronýmem do vedlejšího pokoje.

Zpráva o situaci

Otmar Kalivoda se dostavil, jak slíbil, a dříve, než Nurnské pustil ke slovu, vysvětlil, jak se věci mají. Z oblasti, tedy od Marrburku, přijel ozbrojený oddíl královské armády doprovázející ctihodného exekutivního soudce Brachta. Ten se vrábelskému správci představil a vysvětlil mu, co je jeho úkolem. Vyslechnout veškeré zajatce držené na Vrábělu i svědky z okolí, udělat si obrázek o spáchaných zločinech a vynést rozsudky nad provinilci, jejichž vynesení by z podstaty věci nesneslo odkladu. Soudce Bracht oficiálně převzal vězně a odvezl je do Erbertu, kde si zřídil zázemí. S výsledky a exekucemi podle všeho začal skutečně bezodkladně. Nurnští se dozvěděli, že vrah Volodara Vrábelského, jim dobře

známý Ptáčník, byl před pár dní popraven na znovuvztyčené erbertské šibenici. Později soudce Bracht naložil stejně i s jeho ženou.

„Aldara Habánová je mrtvá?“, zeptal se Darghaz.

„Ne, ta byla vyslechnuta a propuštěna“, odvětil pan správce, „Vrátila se sem a vypomáhá v kuchyni“.

„Takže popravili tu starou bábu...“, odtušil Fenx Worna.

„Říkali jí Modrá žena“, připomněl Babačan, „Ptáčnickovo Modrá žena...“.

Popraven byl i Marko Žluč, který se přiznal ke svému spojení s Revenanovým učením a nakonec i k vraždě kohosi z Plyje. Stejně dopadli i Olen Kostřava a Vojen Mikluš, kteří byli podstoupeni mučení.

„Co to je za šílenýho soudce, ten Bracht?“, nechápal Otakáro Vesta, „Copak je tohleto možný?“.

Otmar Kalivoda řekl, že jemu se osobně takto tvrdé postupy příčí, ale na druhou stranu je zase pravda, že na hrubý pytel se hodí pouze hrubá záplata, obzvláště když to prospěje věci, a že soudce Bracht disponoval dokumenty s královskou pečeti, které oprávněnost a legitimitu některých soudcových postupů a úkonů výslovně zmiňovaly. Především opatření určených k potírání černé magie. Vzhledem k tomu, že se soudce neměl v kraji zdržet dlouho, rozhodl se Otmar Kalivoda udělit mu potřebný prostor a přímého podílu na jeho aktivitách se vystříhat. Měl svých vlastních starostí i tak dost. A nezapomněl Nurnské varovat, aby se i oni ve svém vlastním zájmu soudci Brachtovi raději vyhlí. Už se na ně okrajově vyptával a dalo by se předpokládat, že natrefil-li by na ně, toužil by je jistě vyslechnout.

„Máme svědomí čistý“, ohradil se Nif.

Otmar Kalivoda váhavě přitakal.

„Každý má kus handry, kerou nechce, aby se propírala na světlle“, odtušil Šedovan Fenx, „Každý takovej kus handry má“.

„Vemte si třeba takovýho

já místo nich narazil na Nurnské. Zvláštní parta žoldáků, dobrodruhů, lidí svobodného řemesla s mnohdy pochybnou minulostí. A zvláštním řízením Bohů, osudu, sem se s nima ocitl na společné cestě. Jeden z mejch chlapů byl totiž mrtvej a druhej zmizel. A já ho musel najít a zjistit co se stalo. Ukázalo se, že tihleci Nurnští jdou po stopách jakéhosi Kormana. Jejich pobratima. Jenže bejvalýho, páč se z něj stal upejr a měl na svědomí desítky mrtvejch po celém Gwendarronu. Na jednu stranu to bylo celé zmatené, ale nějak to zapadalo do toho, co se stalo v poslední době v okolí Naglinu. Prostě tu řádila nemrtvá svině. A bylo jí třeba zatnout tipec. A já se přidal. Hlavně kvůli chlapům.

Celé to bylo zvláštní, nejdřív jsme stíhali nějakého Libora. A vypadalo to, že jde někdo po Durmolovy, respektive po Rouře, ale do toho nějak neseděl ten Korman. A hlavně, kdo by chtěl přepadat ouhelnej důl? Ale musel jsem varovat naše lidi. Celé to bylo zvláštní. Ale pak se to začalo projasňovat. Ukázalo se, že v pozadí stojí Dormal, trpasličí království na severu, celé pod zemí. Jenže tohle nejsou trpaslíci, tihle se paktují s nemrtvou pakází a snaží se dostat do Gwendaronnu. A že maj spojky, dokonce snad samotnýho Durmola. Byl jsem znechucen. Do toho vyšlo najevo, že pár kopáčů z Kroum jede v rozkádání materiálu. Byl jsem znechucen. A Nurnský mě hned začali podezírat, hlavně ten jejich elf, Wreda, do mě začal vartovat, že v tom jedu taky a že sem křivej. Hajzl jeden. Takže to, že v tom snad a možná jede i nějak Dormal, sem si nechal pro sebe a zůstal znechucen. Stejně ho někdo zabil. Celé to bylo jak nějaká šílená jízda na huntu. Vyplenili jsme nějakou vež, obývanou upejrem, ale jiným. No, vypadalo to, že celej sever je tímhle svinstvem prolezlej jak suchar červama. Do toho ti Nurnští vzpomínali na předešlé výpravy, na nějakou Melanitu a dohodu ohledně nějakých fuj knih. Přestal jsem naprosto orientovat a soustředil se na svoje, jinak by mi lebeň musela prdnout. Nakonec jsme se dostali do starého dolu, kde

jsem našel tajné dveře a dostali jsme se do nějakých šílených chodeb, které vedly snad desítky mil na sever, do Dormalu. A tam jsme chytli toho Kormana. Bylo komické, bylo by to komické, nebejt to vlastně tragédie, jak se pak začali někteří chovat. Že je to vlastně chudák, že půjde vyléčit a podobný... hovna. Celou dobu, x tejdnu po něm jdou jak slepice po flusu a když ho maj, tak začínaj couvat. Přizdisráči. Ale Dwany, slušnej hobit a jejich náčelník, mi dal důvěru, že mám toho uperja hlídat a když se pokusí utéct, tak ho mám švácnout. No, jasně že se pokusil zmizet, a tak sem mu rozmlátil hlavu sekerou a byl klid. Nurnský se mohli zvecnout. Wreda řval že mě musí popravit, ale sám na to neměl. Babačan, takovej nešťastnej hobit z lesa, byl dojemně zdrceněj, že přišel o kamaráda. Jako vážně? Dyt' to byl upejr! Ale taky se k ničemu neměl. Poslední hobit do party, Otakáro, byl naopak šťastnej, že to pak nemusí dál řešit. A ten Dwany jenom řekl hm, hm a byl klid, prošlo mi to. Hlavně že to celé skončilo. Ukázalo se, že za hlavu toho Kormana byla slušná odměna a kupodivu sem si taky přišel na slušnej balík. A nabídl mi, ať se k nim přidám. No, někteří byli fajn, ty peníze byli fakt velký a já byl znechuceněj. Takže sem to vzal. A stal se ze mě taky Nurnskej. A tak vlastně začala celá ta neskutečná cesta, na které teď šlapu.

2

Za utržené zlatáky sem si mohl doplnit střelácký učení Trvalo to celej rok, ale stálo to za to. Naučil jsem se spoustu věcí a docela dost si rozšířil vobzory. Nurnské společenstvo žije v obci Liscannor, a nikoliv v nedalekém Nurnu, jak by se mohlo zdát. Maj tu jeden, pěkně drahej hostinec, kde se dá bydlet, ale zlato tady není problém. Pokud je práce. Ale celé to společenstvo má dost dlouhou historii, přes 75 járů a má tak jméno. A o práci tak nebejvá nouze. Ale bejvá to taky často o kejhák. Chce to národu. Je to tak hodně zajímavá směska lidí. Akuratní starosta Otakáro, kterej, ač z jiného kontinentu, tak je

družina do hlavního města Gwendarronu dopravila na žádost Otmara Kalivody, dosud nikdo, ať už z Kosy nebo z jiného zájmového okruhu, neprojevil zájem. A tím pádem o něj ztratili zájem i Nurnští. Pan Kroupa se stal bezprizorním, ocitl se zcela bez prostředků a jeho vyhlídky tedy nepůsobily nikterak nadějně. Poté, co jej nad ránem zkehlého objevil hostinský na tom samém místě, kde zkormouceně postával předešlého dne, dal mu příležitost naštipat dříví za stravu a myšima prožranou pokrývku. Pan Kroupa přespával před hospodou, občas se u něj někdo zastavil na kus řeči, ale to opravdu velice zřídka.

Babačan Borůvka se úplně vytratil, v hostinci se nezjevoval a okna jeho stavení na louce nad Liscannorem zůstávala po soumraku potemnělá. Sotvakdo mohl mít byt' jen zrnko ponětí, co druid zamýšlí. Ale Babačan měl plán, roztáčekjící v jeho představách mlýnská kola fantazie. Mínil si podrobit ten starý dub, co na jaře objevil nahoře v lesích. Chtěl si jej ochočit, podmanit, poklonit si jej k nohám, toužil jej žádat. Už se cítil být připraven. Cítil se být mocným. A proto se osmělil svůj vysněný strom konečně požádat o tu věc. Požádat jej o amulet druidů. Dočetl se o tom v knize. Podrob starý strom a požádej jej. Daruje ti amulet. Tak to tam stálo napsané. Amulet druidů.

„Žádám tě, strome, já tě žádám...“, klečel Babačan pod starým stromem a úpěnlivě zíral do jeho mohutné koruny, „Žádám tě já, druid Babačan, tvůj přítel a ochránce...“.

Zdálo se, že listí dubu šumí, třese se. „Žádám tě, Dube, jak praví knihy... Žádám tě o vydání amuletu“.

Měl pocit, že se mu strom směje. Nebo to snad nebyl smích? Šuměl starý Dub obavami? Dlouho tam Babačan klečel pomezi kořeny stromu s rozpřaženými pažemi, až upadl do zvláštního transu, podivného a těžko popsatelného stavu na půli cesty mezi dřímotou a bděním. A ucítil, jak strom k čemusi nabádá. Ne, nenabádal jej, on jej žádal.

On jej skutečně žádal! Tedy nežádal Babačan strom, ale to starý Dub žádal Babačana! Dub druida prosil, aby jej zbavil tíhy v kořenech, aby jej zbavil těch dětí, jež jej tolik, tolik tíží a dusí!

Babačan Borůvka si rozbalil deku a ustlal si pod košatou korunou. Než usnul, dlouho přemýšlel, co se mu strom snažil naznačit. A ráno, když se probudil, začal holýma rukama hrabat. Hrabal a hrabal, hrabal tři dny. Nejedl a když únavou umdléval, spal spánkem mělkým a přerušovaným. Hobit hrabal dlouho a neúnavně, až měl ruce rozdrásané do krve. Ale už to věděl, byl si jistý, že je na správné cestě. Hrabal a hrabal, až to našel. Ale neustal, hrabal dál, dokud starý Dub neutichl spokojeností.

„Co potřebuješ, Babačane?“, promnul si liscannorský starosta oči opuchlé spánkem. Otakáro Vesta vyšel na zápraží svého domu jen tak v županu a zíral na hlínou ukoptěného hobita se stopami zaschlé krve na rukou.

„Jak dlouho už tady žiješ, Otakáro?“, položil Borůvka prapodivnou otázku.

„Pomát ses na rozum?““, zamračil se Vesta.

„Jak dlouho tady žiješ, se tě ptám...“, nedal se druid.

Jeho hlas zněl naléhavě, až skoro úpěnlivě.

„Takhle po ránu... vůbec ti teď'ko ani nevím... Dlouho...“.

„Našel jsem v lese kostry... Dětský kostry...“.

Starosta se vyděsil, ale když Babačan doplnil, že odhaduje, že ty kostry ležely v zemi aspoň deset až dvacet let, zase se uklidnil, mávl rukou a odkázal ho na hrobníka.

„Ty to nebudeš nijak řešit?“.

„Ne“, odpověděl stroze Otakáro, „Víš, co se tady kolem musí válet kostí? Neměl ses v tom vůbec vrtat... Kdes je vlastně přesně našel?“.

sice chtěl pomoci, ale byl tu princ. Takže komu pomoci – teda, to bylo jasné, ale jak by do toho šel navázat ten Nostrila? Vyřešilo se to skoro samo. Princ po nás chtěl, abychom pomohli jeho známému z armády, pan Kalivoda se jmenuje, ujmout se správy opuštěné oblasti na severu. Meziřečí, což je u Vlanderskejšch hranic. Jenže s tím můžou být problémy, hlavně mezi Marburskejma, takže se musí inkognito. Pche, politikaření a pletichy. K čemu je být král, když se stejně musí jmenovat na tajnačku. No, než se uzavře tohle zmatené povídání, což odpovídá mému stavu, tak jen dvě věci, co se staly. Jednak se teda oficiálně ustanovila Výprava Společenstva, což je takovej rituál, na kterém se zvolí štajgr a ten utne anarchii, kde si každé dělá, co mu přijde zrovna užitečný a ustanoví řád. Tím se stal Nif. No, ten toho řádu moc nevnese, ale i blbej řád je lepší než anarchie. A druhá věc. Vydýndali jsme si tu malou holku s běsama v hlavě vod Nostrily, abychom z ní dostali, co se dá, neb prokazatelně patřila k těm divnejm ženštinám. Trošku sem jí zlobil, takže si myslela že sem fialovej zabiják já. A pak se trošku nazlobila ona a najednou si vylila zlost na prvním, kdo se jí namanul. Na Káplovi. Normálně ho usmažila bleskama. Což byl šok, páč byl Káplu dočista tuhej. No maso.

Hranice - část šestá

Jorchen Kierke

Vrana z Vydutého mostu, pánova nevěsta...

Stáli poblíž brány a čekali kdoví na co. Možná až pohasnou plameny a budou moci projít. A potom vlevo v černé tmě zamihotalo světélko. Vzpomněli si na to dítě. Všimli si ho pozdě, byli ozářeni plamennou zdí za otevřenými vraty. Nifovi mimomoděk sjela chlupatá pazoura k závěsu zbraně. Válečník nahmatl násadu kladiva.

„Stůj!!!“, zařval vůdce Nurnských a druhou rukou si clonil oči, aby lépe viděl.

„Hlavně ne báchamrem po lebeni, veliteli...“, ucedil na půl úst Otakáro, „Potřebujeme konečně nějakýho jazyka z masa a kostí“.

Světlo se zastavilo. Ozařovalo siluetu dívky, snad osmi, devítileté. Přes záda nesla přehozený pytel, přidržovala si ho levačkou.

„Pojďte k nám, slečinko“, zazubil se na ni Otakáro Vesta jako na mísu plnou buchet.

Děvče sebou cuklo a o krok couvlo.

„Neboj se, jsme dobří lidé...“, pokračoval hobit a ukázal holé ruce, „Chtěli bysme si popovídat s tatínkem...“.

Dívka se otočila na patě a vydala se na úprk. Babačan Borůvka nezaváhal a okamžitě vyběhl, v patách následován Nifem. Druid děvče dostihl, předběhl a nastavil jí vlastní tělo. Holka se zabořila do vlhkého mechovitěho brnění a překvapením vyjekla. Pustila pytel i lucernu, ta se ale nerozbila a její přisvit ozářil obrovský stín, který se vztyčil za dívčinými zády. Siluetu vůdce Nurnských. Nif dívku drapl do pačmáků a zalomcoval s ní.

„Potřebujeme mluvit s fotrem, rozumíš!?!“, dýchl barbar dívce zprudka do tváře.

Vyděšeně přikývla.

„Počkej, děšíš jí“, zarazil Babačan vůdce a vytáhl z batohu fialovou panenku.

Panna byla potřísněna dosud nezaschlou krví. Děvče se po panně okamžitě vrhlo a přitisklo si ji k ploché hrudi.

„Ta je moje!“, vyjekla dívka, „Je moje! Půjčila jsem ji sestře... Už se jí nikdy nedotýkej, rozumíš!?!“.

Babačan ledabyle pokrčil rameny. Nif povolil stisk a dívku pustil. Sehla se pro lucernu, sfoukla plamen a postavila ji vedle pytle. Babačan vzal pytel přes rameno. Došli pomalu k Nurnským. Plameny za branou šlehal s nezmenšenou intenzitou a zdálo se, že jako jim brání projít dovnitř, stejně tak obyvatelstvu pevnosti brání projít ven. Jinak

Ten řetěz, který se v roce 1062 dostal do rukou Nurnské družiny, aby byl zpeněžen a následně zmizel ve víru dějin, aby se po dvou desetiletích znovu objevil na krku Karmala Vrábelského. Právě ten řetěz, z nějž učený Kalyjáš Lokvart vyprostil duše Kaerstagů a který přednedávnm Nurnští sňali z rozbitého Karmalova těla v pevnosti u Vydutého mostu. Z rozdrčeného těla muže, jenž žil bídny život po životě, aby rukou Nurnských znovu a tentokrát snad už definitivně zemřel.

„Vaše veličenstvo, korunní princ, pane“, uklonil se hobit uctivě, „Dovoluji si vám předat skromný osobní dar“.

Otakáro Vesta rozrazil dveře do špinavé nálevny a rozhlédl se po námořnících rozesazených kolem stolů. Nurnské tam vzadu poznal okamžitě a ihned si k nimrazil cestu. V hospodě U kotvy to čpělo potem a pivními výpary, kteréžto zřetelné pachy dohromady pojil octový odér čehosi nejasného.

„Hele, koho to sem přistavní d'asi nesou!“, zvolal kudůk Fenx Worna, „Vesta v plný parádě!“.

„Hádám, že přináší závažnou zvěst“, odušil prorocky slepý Ieronýmus, „Zvěst významu dalekosáhlého a následků asi už neodvratitelných“.

Kouzelník už byl v náladě.

„Vesta se stará, Vesta má, vy hovada“, houkl pyrofor, louskl na krémáře a ukázal na Nifův žejdlík kypící pěnou.

Hostinský přitakal na srozuměnou.

„A vo co že ses postaral?“, zdvihl obočí Babačan Borůvka.

„Vo vás, vy volové. Poslouchejte pozorně“.

A rozvášněný hobit, usrkávající mezi řečí mocně z napěněného korbele, vyložil, kterak se setkal s princem Teydrikem a kterak mu v kostce vysvětlil poselství své zprávy o stavu Meziřečí. Kterak korunnímu princovi sdělil, že v Naglinu požádal svého dobrého známého, kapitána Hoguna Zagara z městské stráže, o sestavení dobrovolné čtyřstřelníků pro dobývání chodůřského

podzemí a kterak podal udání na kapitána Chruďošeho Vrhcába pro minimálně nekonání v časech, kdy měl konat, respektive vlastně zcela bez obalu vyjádřil přesvědčení, že kapitán Vrhcáb je spráženec temných sil a že není od věci si na něj došlápnout a zblízka posvítit.

„Znáte mě“, shrnul hobit, „Prostě jsem vypověděl všechno vod plic tak, jak to cejtim. A taky jakej mám názor na marrburský úřady“.

Grub v divné předtuše mimoděk zavrtěl hlavou.

„A co na to Teydrik?“, zeptal se Nif Bouřlivák, „Pověď...“.

„Nějak mi uniká, kdo je to ten Teydrik?“, zeptal se Buk Kroupa.

„Korunní princ, pitomče“, sykl Fenx a dál lačně visel hobitovi na rtech.

„No, co by...“, odpověděl pomalu Otakáro, „Poděkoval mi za odvedený službu a řekl, že teď si to převezme vojsko a především Komenda Purigatos, která s tím má bohatý zkušenosti. Komenda bude velet operaci v podzemí“.

Grub si viditelně oddechl. Pozdvihl pohár a mocně se napil.

„Nerad bych se mejlil, ale hádám, že to není všechno“, ozval se ponuře Ieronýmus, „Mám takový tušení, že Otakáro Vesta ještě neskončil“.

Otakáro si lokl z korbele a zvážněl.

„Ne, neskončil jsem. Vynutil jsem si, že naše nedávný zkušenosti z těch míst jsou nenahraditelné a naprosto zásadní. Vynutil jsem si, že pojedeme zpátky s Komendou Purigatos...“.

„Ne!“, vyprskl trpaslík Grub.

„A princ s tím souhlasil?“, zeptal se Babačan Borůvka.

„Nakonec jo“.

„A Komenda?“.

„Nedovolili si nic namítnout. Nadšením nekypěj, ale zvyknou si“.

„Kolik za to dostaneme?“, zeptal se Darghaz.

„Nic“, odpověděl s nevinnou tváří

hračky nepotřebují. Vrana se přiznala, že Barance v skrytu duše záviděla, že se stane pánovou nevěstou, a usmyslela si, že se bude snažit, aby si jí pán Gnach také všiml a vyvolil si ji za nevěstu. Nebo aby si jí všiml alespoň mladý pán.

„Voni mají těch nevěst víc?“, vyhrkl Fenx Worna.

Vrana přitakala.

„A ten otec toho Gnacha se jmenuje jak?“, chtěl vědět Darghaz.

„Pan Gnach nemá otce, ale syna. Říká si Chadur...“.

„To jsou ty jména z těch podstavců na mostě“, vykřikl trpaslík Grub, Chadur, Gnach, Narden, Lisdren a Garach... Každý z nich tam má dvě sochy... Ve velikostech podtrhujících ego...“.

„A kde jsou ty zbylé tři pánové?“, zeptal se Nif.

Vrana odpověděla, že už zesnuli. Někdy velice dávno.

„Počkejte“, namítl Otakáro, „Úplně jsme se vzdělali vod Fialového Zabijáka...“.

„Hlavně jsem se ptal na tu panenku“, skočil mu do řeči druid, „Pročs ty panence, Vranko, říkáš Babačanka Borůvková?“.

Vrana vysvětlila, že panenku pojmenovala Baranka. Baranka také říkala, že až pomůže tetám zničit Fialového Zabijáka, bude si moci říkat Babačana. Babačana, nevěsta pána Gnacha.

Nurnští z Vraný vyzjistili informaci, že s Barankou se naposledy viděla ještě na Mlžném jezeře, a to už bude jistě rok, ne-li více. Až potom, o hodně později, se doslechla, že Fialový Zabiják Baranku zardousil. Bylo to v době, kdy se vrátila teta Iarwanna.

„Iarwanna?“, ozval se Grub, „Vopravdu se jmenovala Iarwanna?“.

Devče přitakalo na souhlas.

„Víte co?“, pravil Nif, „Podíváme se za tím Karmalem“.

Už ho z toho Vranina blábolení bolela hlava. Ieronýmus duševně opustil Vraninu hlavu a byl tomu rád. Z psychedelických výjevů toho dítěte cítil náběh

na regulérní mořskou nemoc. Navrhl, že tam nahoru do věže poškozené zásahem pyroforovy rachejtle pošle opičáka.

Vůdce přikázal, aby Babačan Borůvka vzal holku stranou. A tak se i stalo. Druid byl rád, poněvadž se mohl začít znovu vyptávat na ty záležitosti kolem Fialového Zabijáka a Baranky, u jejíž osoby nebyl na pochybách, že se jedná o tu stejnou Baranku Kortovou, která nedávno u Nurnu zavraždila Kapla Dríma.

Opičák zdolal horní patro věže třemi přískoky a ačkoli nahoře panovala tma, zřetelně vnímal, co vidí v přízemí, a svému pánu zprostředkoval čisté vjemy. Ieronýmus květnatě popsal, že prkenné podlahy se i s Karmalem propadly a padající suť s sebou strhla také schodiště. Dole v přízemí to prý vyrazilo dveře a díky tomu je tam vidět. Venkovní plameny jasně ozařovaly Karmalovo polámané tělo. Kostlivou jízdu ale opičák nezmerčil.

„Potvrzuju, že se skutečně jedná o Karmala Vrábelského, nebo o to, co z něj zbylo po životě po životě“, pravil kouzelník, „Vopičák nese díky...“.

A když přiběhla opice s tou věcí, ukázal kouzelník všem okolo masivní zlatý řetěz, na jehož konci byly zasazeny dva obsidiány.

„Tohle už jsme přeci viděli...“, vzpomněl si Otakáro Vesta.

„To bych řekl, že jsme to už někde viděli“, usmál se Slepec a těm, co jim to ještě nedošlo, připomněl veliký obraz ve světnici erbertského domu mrtvého starosty Švece. Obraz visel nad krbem a prapůvodně pocházel z trůnního sálu hradu Vrábel. Na plátně byl vymalován portrét Karmala Vrábelského v nabíraném šatu ze zeleného brokátu prošívaného zlatem. Už tenkrát nezaujala Nurnské Karmalova tvář, ale řetěz, jenž se mu blyžtel na hrudi.

„Bafneme holku a vlezeme tam tou druhou věží“, rozhodl Nif Bouřlivák rázně a poslal Fenxe, aby ty dva, tedy Vranu a

Nechutnalo mu jíst ani pít, čas se vlekl strašlivě dlouho. Očekával cokoli jiného, ale nečinnost úředního šimla nikoli. On, Otakáro Vesta, starosta obce, úspěšný provozovatel pohostinských služeb a slavný dobrodruh, přivezl obsáhlou písemnou zprávu popisující závažné události, varování a doporučení přímo k rukám šéfa Kanceláře na ochranu státních aktivit a nestalo se... nic. Už druhý den marně čekal na smluveném místě a čas se vlekl jako ospalý hlemýžď. Hobit, navlečený do nejlepších šatů, vztekle přecházel po prázdném lokále a nervózně poklepával prsty o masivní zlatou sponu na opasku. Nechal zavřeno a utíkaly mu peníze. Nakonec se ale dočkal. Čtyřicetiletého sečna ráno se úřední šiml přeci jen rozhýbal. Otakáro zrovna dřepěl nahoře v ajnclíku, když přišla holka z lokálu a ohlásila hosty.

„Pan Varžic s doprovodem, pane šéf“, ohlásila posluha dlouho očekávanou návštěvu, „Nalila jsem jim pivo a posadila je na štyrku. Jeden z nich vypadá jako somrák“.

„Aha...“, zrozpačitěl Otakáro, „Řekni jim, že jsem hnedka dole“.

Když posluha odešla, vykradl se hobit z kanceláře a opatrně nahlédl přes zábradlí. Seděli dole a bředli v tichém rozhovoru. To mu mohlo dojít, že Teydrik nepřijede. Přišel jen Molen Varžic. A ty dva další odhadoval na zástupce slavné Komendy Purigatos. Varžic evidentně přitáhl slíznout smetanu a předat Komendě instrukce z první ruky. Tak to ne, takhle se to nestane, holenné! To by nesměl stát u kormidla Otakáro Vesta!

Majitel hostince Uklobouku sešel ze schodů a pod paží důstojně a pevně třímal důležitý rukopis, který stihl opatřit pevnými deskami, aby patřičně nabyl na objemu a vážnosti. Potřásl si s pány rukou, usedl a zeptal se, jestli by nepohrdli něčím malým k zakousnutí.

„Chtěl bych vám, pane Vesto, představit pány z Komendy Purigatos“, začal Molen Varžic, „Pana Ericha Krumma a pana

Zanzila“.

„Erich Krumm“, kývl hlavou muž ve stříbrné zbroji, „Velitel Komendy“.

„Zanzil“, pravil vágus a provrtal hobita pichlavými očima, „Říkají mně Zabíječ. Zabíječ Stryg“.

Pan Varžic se ujal slova a košatě pravil, že velice děkuje panu Vestovi za příkladný občanský postoj a cenné informace. Vysvětlil, že princ Teydrik s veškerým důrazem rozhodl předat řešení záležitosti v Mezirečí armádě a Komendě Purigatos. Vysvětlil, že podle všeho Nurnští zkrřížili plány velice nebezpečným protivníkům.

„Říkají si Kaerstagové...“, dodal Erich Krumm.

A vysvětlil, že rod Kaerstagů je velice starý upířský rod, jehož příslušníci se na území Gwendarronu pobývali už od nepaměti. První zmínky o Kaerstazích prý pocházejí už z druhé polky čtvrtého století.

„Víte vy vůbec, co to sou zač, takový upíři?“, zeptal se Zanzil a mimoděk zamrkal.

„Ovšem“, nenechal se zaskočit Vesta.

„Krvesajové...“.

„Vím moc dobře, koho to slovo označuje, pane“.

Erich Krumm vysvětlil, že tihle Kaerstagové jsou ale mnohem, mnohem nebezpečnější. Spolu s kdysi vlivným a početným rodem z Carentanu uzavřeli pevné spojení, které později přerostlo hranice tamních končin a po staletích vyústilo ve spolčení lunaroidů vázaných přísahou na Kodex Elone. Kodex Elone, neboli Kodexum Elunaaris, byl soubor zásad, jež se spolčenci podpisem panenskou krví zavázali ctít a dodržovat. Rod Kaerstagů byl zničen počátkem šedesátých let tohoto století.

„O tom něco málo vím“, přitakal Otakáro, „Nurnští byli při tom... Je to psáno v kronikách...“.

Zanzil pokrčil rameny a pohlédl na velitele Komendy, muže ve stříbrné zbroji. Ten znovu zopakoval, že rod Kaerstagů byl

Vrana, „A panské sídlo stojí zase tam. Tam bydlí otec s matkou”.

Když se kruh světla Grubovy lucerny rozlil po dveřích domu z bílého kamene, Fenx zbystřil a upozornil na podezřelé šouravé kročeje zprava. I Vrana je zaslechla a vykročila směrem, kterým mířila Fenxova kuše. Ze tmy vyhřezly siluety tří ghúlů. Nemrtví se plouhali velice ledabyle a obestíral je šílený zápach.

„Klidte se pryč”, rozhodila rukama Vrana, „Poutníci přišli navštívit otce...”.

Ghúlové se zvolna otočili a rozevřátě odkulhali do temnoty. Nurnští ještě chvíli zírali a Vrana zatím otevřela dveře do bělokamenné budovy.

„Vítejte, milí hosté...”, řekla už zevnitř a zapálila lampu na stole.

Přízemí domu pro hosty tvořila prostorná místnost s krbem, jídelním stolem a dlouhými lavicemi. Dál už podlaží ukrývalo jen malou spíží a pokoj pro Vranu s Virgou. Hostinský pokoj se nacházel v patře, do nějž vedlo bílé kamenné schodiště, a zabíral celé podkroví. Fenx to tam obhlédl. Kromě okenních vikýřů a kamenných lůžek se slámou napěchovanými matracemi a hrubými vlněnými pokrývkami tam nebylo nic. Vše působilo nepřijemně neosobním dojmem.

„Tady spáváš?”, ukázal Babačan na dveře do světnice.

„Ano. Tady spíme s Virgou”, zívla dívka.

„Ukážeš mi ten pokoj?”.

Vrana přikývla, ale hobit musel slíbit, že sestru nevzbudí. Kumpanie se zatím rozesadila kolem stolu.

* * *

Otakárův meč ležel na stole a opaleskoval.

„Co teď?”, zeptal se Fenx Worna od okna.

„Nečum na nás, čum z vokna...”, zahartusil věčně našťvaný Grub, „Přitáhnu zvenčí, né komínem...”.

Nif pokrčil rameny.

„Zatímco Borůvka hlídá holku, měli

bysme to tady kolem prohlídnout”.

„Vemu si k ruce Fenxe a pořádně obhlédneme tu Karmalovu mrtvolu...”, navrhl Otakáro.

Nif přitakal.

* * *

Vrátili se a oznámili, že plamenná zeď už pohasla docela a že Karmalovu kostru rozsekali na padrť. Řekli, že podle nepokojné opalescence Vestova meče se musí v okolních budovách nalézat další nemrtví, ale žádný jim cestu nezklížil. Potom si všimli zaraženého Babačana, dřepícího u stolu.

„Co je s holkou?”.

„Spí”, odvětil druid nešťastně, „Usnula, sotva si lehla na postel”.

„A co se teda stalo?”.

„To jste ještě neviděli”, řekl Grub, „Holkám visí na zdi vobrázek vod Baranky Kortový”.

„Asi je na něm nakreslenej ten Fialovej Zabiják”, řekl Ieronýmus, „No, jen se jděte sami podívat. Vopici z tý nádhery málem slezly chlupy”.

„Mně to přišlo hezký”, řekl Darghaz, „Takový... barevný”.

„A nevzbudíme jí?”.

„Ta je tuhá jako prkno...”, zavrtěl nešťastně hlavou Babačan.

* * *

Dívka zhluboka oddychovala a objímala fialovou pannu z hadrů. Otakáro posvítíl na stěnu, kde visela odchlupená suropvá kůže pokrytá pestrými barvami. Byl to obraz, dětská vize. Otakáro vnímal muže, fialového muže stojícího před hranicí. Muž měl zdvižené ruce. Fenx si všiml, že fialová postava se neusmívá a v rukou drží předměty. Vidličku a praporek.

„Vidlička a fangle”, zadumal nahlas Šedovan, „Co by to tak mohlo znamenat?”.

„Ta vidlička nebude vidlička”, řekl Otakáro, „To bude spíš pochodeň. Fialovej chlap s ní, hádám, zapálil tu hranici”.

Na hranici v plamenech ležel člověk s červenou čapkou naraženou do čela.

„Nevim, co maj znamenat ty modrý

Vesta dorazil pozdě odpoledne dvaadvacátého sečna a zamířil do hostince U klobouku v Lipové aleji, který vlastnil a taktéž i provozoval. Dívku předal na starost korpulentní výčepní, aby ji před očekávaným výsledkem nakrmila, převlékl se do čistého měšťanského úboru, na hlavu nasadil zelený klobouk s mosaznou přezkou a přes rameno zavěsil koženou kabelu, obsahující vrábelské dokumenty. Potom vyzval Vranu, aby jej následovala za Fialovým Zabijákem, a vyrazil s ní do rušných ulic města.

Ke dvoru nezamířil, nikoli, natolik naivní nebyl. Mohl by přijít o Vranu i o dokumenty a především - smetanu by mohl slízet někdo jiný. Ne. Otakáro Vesta měl jiný plán. Plán navštívit Kancelář na ochranu státních aktivit a pohovořit si s panem Molenem Varžicem, jejím představeným. S tím mužem neměl nikdy tu čast, ale Nurnská družina již několikrát v dávné minulosti ano. A jako muž znalý nurnské historie hobit dobře věděl, že Molen Varžic je neúplatný člověk dlící na svém místě, muž činu, který informace z jeho zprávy přijme, uzná za velice závažné a bude se jimi úředně zaobírat. Navíc, kdo jiný by mohl bezpečně informovat samotného prince Teydrika, když ne právě on. Molen Varžic z královské Kanceláře. Otakáro byl rozhodnut předat mu Vranu, ale zprávu ani Kalivoduův list nikoli. Dokumenty mínil předat jedině osobně do rukou prince Teydrika samotného, a kde jinde, než na svém území, tedy v hostinci U klobouku. Jedině tak mohl ukázat, kdo je a jak je důležitý.

Toho večera byl skutečně Otakáro Vesta přijat a Molenu Varžici vše dopodrobna a do nejmenších, občas lehce přikrášlených detailů, převyprávěl. Když skončil a zjistil, že Molen Varžic není Molen Varžic, pouze Varžicův nastrčený úředník, a teprve poté, co úředník seznal Vestovy zprávy za natolik zásadní a závažné, že by je pan Molen Varžic měl slyšet osobně, byl Vesta před pana Varžice předveden a znovu převyprávěl svá zásadní poselství. Zmíněný úředník, účastný při první výpovědi, přitakával, že se ten malý

upovídaný muž od předešlé výpovědi nevzdálil ani o píď, ba naopak, že zaslechl i nové závažné detaily, jež předtím hobit opomenul zmínit. Vesta si samozřejmě neodpustil informovat o podezřelých vůči kapitánu Chrudoši Vrhcábovi posádkou v Delkaře. Závěrem Otakáro odmítl předat dokumenty jinak než osobně do rukou gwendarronského prince, ačkoli byl naň vyvíjen ve směru vydání písemností přiměřený nátlak. Neuhnul ani o píď a Molen Varžic pravil, že učiní, co je v jeho silách. Vrana byla zatčena a odvedena. Otakáro byl šťastný, že se jednou provždy zbavil nechtěného břemene a spokojený se loudal zpátky do Lipové aleje. Těšil se na pořádnou večeři a koupel a už sprádal vize, jaké to bude, až se otevřou dveře a do lokálu vstoupí vděčný korunní princ.

* * *

Nurnká družina dorazila do Liscannoru, ale shledání, jaké si družiníci představovali, se nekonalo. Uvázali před hospodou U hrocha koně a vpadli dovnitř.

„Hej hola, hospoodo”, zahřímal Grub, „Nalejvej!”.

„Dobrej den”, pozdravil Šedovan a rozhlédl se po zpustlém lokále a zrakem ustrnul na podsaditém krčmáři.

„Neviděls tady někde Vestu s takovou malou holkou?”, houkl Nif.

Podle hostinského Luncia se Otakáro ve vsi neukázal, natožpak s nějakou malou holkou. Otakáro Vesta tedy zmizel.

„Kuchla ho”, odušil Buk Kroupa, „Já to tušil”.

„Drž hubu, chlape bídná!”, okřikl neduživého človíčka trpaslík Grub.

„Co budeme dělat?”, zeptal se Babačan Borůvka vůdce.

„Vyspíme se a zejtra budeme konat”, ozval se Nif, „Co vy na to, pane?”.

„Odjedu tady s Kroupou do Agerru a požádám o audienci u krále...”, odvětil Otmar Kalivoda.

Ano, byl to on. Pan Kalivoda. Nurnským se vrábelského správce podařilo

* * *

Nurnští nechápali, že dosud nikdo zvenčí nezaútočil. Opevnili se tu, jako by čekali poslední zteč. Grub v rohu místnosti podřimoval, taktéž Darghaz. Nif poklimbával, občas promnul oči nebo něco zachrčel.

„Tak co?“, otázal se Fenx, když se Babačan vrátil.

„Musíme dostat tu Ocharys. Musíme ji dostat živou stůj co stůj“, odvětil druid, „Mimochodem - tu holku utáhneme na žrádle. Dal jsem jí jabko a málem se blahem roztekla. Teď je zase v limbu“.

A potom řekl, že Iarwanna bude nejspíš skutečně ta Iarwanna, co Nurnským zmizela v lese nad Liscannorem. Ta Iarwanna, co si tenkrát přišla pro Babačana a nechala mu v lese postavit hranici. Jediná osoba, která tehdy unikla hněvu Nurnských. Podle Vraný se sem nedávno vrátila, bez doprovodu a bez varanů, vyhladovělá, otrhaná, ale živá. A pán se na ni velice rozněval.

„Kterej pán?“, zeptal se Ieronýmus, „Gnach?“.

„Gnach nebo Chadur, neni to snad jedno? Jeden z nich nebo možná taky voba...“.

Pán z Věže prý přikázal Iarwannu uvrhnout do želez a nechal ji přibít na vrcholu Staré věže. Za její fatální selhání. Vystavil ji na odiv všem. Vraně tohle vyprávěla matka. Tedy ta Ocharys. A matka také říkala, že pokud Vrana někdy selže, pokud nesplní, co je po ní žádáno, může skončit stejně bídně.

„Jinak pár hodin cesty odtud se prej nachází nějaký hostinec“, vzpomněl si Borůvka, „Říká se mu U nacpanýho pupku a patří nějaký starý Salihoudce. Říká si snad Žehra. Žehra Salihoudová“.

„Aha...“.

„Vim to, protože jsem se zmínil vo tom vibrázku z Fialovym Zabijákem...“.

„S fialovym sebou...“, uchechtl se Fenx Worna.

„...a vona řekla, že náká Karha vod Pupku, co neni její kamarádka, ale je kamarádka s Barankou, dostala vod Baranky taky jeden...“.

A potom druid vypověděl, že poblíž toho hostince se prý nachází rozcestí. Jedna cesta vede k Mlžnému jezeru, a ta druhá, ta prý do města.

„Do města?“, zarazil se Otakáro.

„Jo, prej do města. Tak to řekla. Do města, kde stojí Bílá a Stará věž...“.

„Musíme ven, Nife“, pravil Otakáro, „Musíme si dojít pro Ocharys“.

„Vojvoda zachrápnul...“, řekl Fenx.

„Tak do něj kopni!“.

Odpal

Nurnští se rozestoupili na zápraží a s hotovenými zbraněmi zírali před sebe. Z nebe padal déšť. Venku vládla naprostá tma a mrtvolné ticho. Byli čtyři - Nif, Vesta, Fenx a Borůvka. Darghaze s Grubem nechali spát a Ieronýmus na ně měl dohlédnout. Vlastně opičák. Ieronýmus totiž bez opice nebyl schopen dohlédnout vůbec na nic. Byl od narození slepý.

„Jestli je tady Ocharys, najdeme jí v tom panským sídle“, ukázal druid neurčitě někam před sebe.

„Jestli je tady Ocharys, tak nechápu, proč už za náma dávno nepřišla“, utrousil Fenx.

„Protože Ocharys tady už nejspíš neni“, pravil Nif.

Babačan pronesl, že když Vestovi opaleskuje meč, tak tady Ocharys určitě bude. Možná zabarikádovaná s kostlivou hradní stráží někde ve sklepe.

„Nezbejvá, než se porozhlídnout“, řekl Vesta a požádal, ať někdo zapálí lucernu.

Nif se rozhlédl, a když Fenx s druidem jenom pokrčili rameny, vyndal s torny tu svoji, zažehl plamen a požádal Babačana, ať ji nese.

„Ne, já ne...“, ohradil se druid a vysvětlil, že lucerna je železná a navíc rezavá a že dotýkat se takových věcí se mu jakožto lesnímu čaroději přičí.

Někde si to přečetl a teď na tom fanaticky lpěl - totiž že druid, přicházející do

„A Borůvka?“.

„Co já vim. Buď ho čapnou, nebo se vrátí“.

„Víš ty co?“, řekl Vesta, „Ráno, až se Grub vzbudí, ho bafni i s tím Kroupou a vrať se k našim. A vyražte do Liscannoru“.

„Nevim, kde to je“.

„Ale jiný věděj. Buď na sebe natrefíme cestou, nebo se sejdemo tam... Holku беру s sebou“.

„Myslim, že Nif vočekává, že se vrátí“, zavrtěl hlavou Darghaz, „Aspoň tak nějak jsem to pochopil“.

Otakáro se chytil za hlavu a vztekle přemýšlel.

* * *

Svítání pozvolna vytrhávalo siluety předmětů z okolní krajiny. Babačan Borůvka kráčel přerostlým obilím, viditelný a sám. Kráčel vyšlapanou pěšinou, kterou tu včera zanechal. Když dorazil do ležení, vzhůru byl jen opičák, ale ten vlastně nespal nikdy. Animalio zavřeštělo a dýchlo do obličejů svého pána. Ten byl vmžiku na nohou a vyhlásil poplach.

„Co je s Fenxem?“, vyděsil se vůdce.

„Žije...“.

A potom druid popsál, kterak se za hluboké noci přiblížil ke hradu a prošel záchodovou cestou. Nebylo to snadné, ale cestou pokusů a omylů se nakonec prodral do spícího hradu. Dokonce objevil i Fenxe, bděle strážícího před Kalivodovou komnatou po boku Krastava Klakoně. Tam se druid zviditelnil a požádal, zda by pána mohli vzbudit. Krastav váhal, ale poté, co Babačan vyjevil, že Nurnští byli napadeni uniformovanými vojáky, souhlasil. To s těmi uniformami si Borůvka vymyslel, ale byl přesvědčen, že nemá jinou volbu, než trochu si přilhat. V komnatě Otmara Kalivody posléze v zásadě pravdivě vypověděl, co se stalo. Otmar pravil, že Vrhcábovým mužům dal čas do příštího poledne, aby opustili Vrábel, a přislíbil, že ihned poté se na místo střetu vypraví a případ důkladně vyšetří. A vrábelský

správce si na závěr neodpustil uštěpačnou poznámku, že Nurnští se mají věnovat úkolu, který jim byl svěřen. S tím se s nočními návštěvníky rozloučil.

„A ty ses prostě sebral a vdešel?“, zeptal se Nif.

„Ne úplně...“.

A druid vysvětlil, že se tedy alespoň snažil přesvědčit Fenxe, aby s ním odjel za ostatními, ale ten odmítl. Kudůk dostal od Vesty úkol a hodlal se jej zhostit se vši vážností důsledně. Babačanovi nezbylo, než pokrčit rameny a marné snahy snahy vzdát.

„Na rozloučenou mi řek, ať vyřídím Darghazovi, že ta jeho paninka se po něm pořád ptá. Že má sbalíno a donutila ho přisahat, že jí tam rozhodně nenecháme“.

„A to uđělal? Von jí to vodpřisáh?“.

„Jo. Přisahal prej na všechno, co je mu svatý“.

„Darghaz ale vo to, aby se s náma táhla, asi nemá zájem“.

„To Fenx moc dobře ví. A taky mi řek, že Aldara nemá zbila ánunk, že Šedovskému neni svatýho vůbec nic...“.

„Takže přísaha neplatí“.

„Přesně tak“.

„Tak se teďka chvilku prospí a vyrazíme za Vestou“, pravil Nif.

A rozhodl, že rozpráší přebytečné koně s armádními cejchy.

* * *

Grub, viditelně naštvaný, že se musí vracet někam, kam se vracet vůbec nechce, si celou cestu něco zapškle bručel pod vousy. A nenávisným pohledem měřil podivína Kroupu, který mu prostě k srdci nepřirostl. Byl mu vlastně neuvěřitelně protivný. A ještě mňí mu bylo po vůli ne že se vracejí, ale že táhnou do míst, kde po nich pase kapitán Vrhcáb.

„Nechcete to vážně votočit?“, ozval se trpaslík, „Prostě to votočit a nechat Nifa, ať si to vyřeší sám“.

„Ne“, odvětil Darghaz.

Otakáro už byl také naladěný na notu, že když si vůdce žádá jeho pomoc, má ji tedy

budovou s přibývajícím světlem odhaloval tvary, jež pomalu vystupovaly z lůna neprostupné temnoty. A s nimi se odhalila i černota rozevřeného chřtánu široké důlní chodby. Nikde nikdo.

„Neměl bys tam chodit sám...“, namítl Babačan, ale potom jen mávl rukou.

Pyrofor jej beztak vůbec neposlouchal. Nervy mu hrály jak roztržený pytel blech. Došel ke štole, obhlédl podloží kolem vstupu a nakonec zmizel v temnotě podzemí. Nežůstal tam ale dlouho. Nurnští Vestu zakrátko znovu spatřili. Hobit vyběhl útrobu skály a pelášil se mohl ke svým, pod ochranná křídla kouzelného odpuzovače, dosud obestírajícího šedovského kudůka.

„Do zbraně! Do zbraně! Jsou tam vevnitř!“.

Druzi opustili zchromlého vůdce a s prsty na spouštích kuší či těživě luku kráčeli pomalu vpřed. Přitom jim Otakáro vysvětlil, že ve štole objeví množství návrtníků na odpal, jinak nic. Ale jak se ten jeho meč choval pořád nepokojně, nabil zápalnou šipku a zbůhdarma vystřelil. Šipka se kdesi vpředu zabodla do překážky a ozářila nemrtvé kolem. Ti se pomalu rozkývali. A jak tak Otakáro překotně vyprávěl, nemrtví vyhrželi z chodby ven. Na denní světlo. Celá skupina. Ghúlové. Jejich pohyb byl pomalý, rozkomíhaný. Vesta poznal ghúla, kterého předtím v chodbě zasáhl. Šipka, omotaná olejem nasáklým kluckem, mu trčela z hrudi a hořela čadivým, plamenem. Družiníci vzápětí zahájili nelítostnou palbu.

* * *

Nurnští se dohadovali u jídelního stolu, co dál. Dohadovali se polohlasem, aby nevzbudili hořku ve vedlejší místnosti, a čekali, až se vůdci vrátí vláda těla.

„U stájí je stádo koní“, připomněl Fenx to, co spatřili, když se vraceli od stoly, „A kde sou koně, povětšinou bejvaj i jezdcí. Měli bysme je pobít“.

„Já tam teda nejdu, se mnou nepočítejte“, ozval se Ieronýmus.

A Darghaz pravil, že on tam zase nejde bez vůdce.

„Potřeboval bych nějaký normální šíp“, postěžoval si Babačan, „Ty kostěné šípky, co jsem ukořistil, hrozně zahejbaj“.

„Zahejbaj až kór moc nebezpečně, řek bych“, podotkl Grub.

Nífovi se nakonec vrátila síla a pomalu se posadil. Promnul si údy.

„Je to pocit, jak kdybych zpařezovatel“.

„Ztrouchnivěl?“.

„Ne, prostě zpařezovatel...“.

* * *

Nakonec se s koňmi vypořádali Nif s Darghazem vybavení účinky svitku Vestovy provenience. Grub také odmítl střetnout se s kostlivými koňmi a utkat se potažmo s ozbrojenými jezdci tváří v tvář. A když odmítl Grub, nechtělo se i dalším. Do takové nechutné práce se skutečně nikdo nehrnul. Barbaři ale špinavou práci odvedli bez mrknutí oka a dobře. Koně se víceméně nebyli s to bránit, ale přesto si Darghaz vysloužil nakopnutí kopytem, které mu vykreslilo ošklivou černofialovou podlitinu pod žebry. Zběžná prohlídka zbytku pevnosti přinesla zjištění, že Ocharys i s jezdci je pryč. Nikde nikdo. Pokud Ocharys uprchla, měla jistě dobrý důvod a také měla kam. Nejspíš tedy uprchla do onoho tajemného města s dvěma věžemi, o němž se zmínila Vrana Babačanu Borůvkovi. A soudě z pobitých koní, vzala s sebou minimálně čtrnáct po zuby ozbrojených kostlivců hradní stráž. To vzalo Nurnským náladu.

* * *

Družina se vcelku ve shodě usnesla, že nemá smyslu v takovém počtu a bídném stavu, v jakém se nacházejí, pokračovat dál, ani se tu zbytečně zakopávat. Nepřítel se mohl kdykoli vrátit v umocněné přesile, jejíž nápor by kumpanie nemusela ustát. Nurnští si přiznali, že se skutečně zakousli do něčeho, co bylo nad jejich síly. Umluvili se, že odvedou Vranu po dobrém nebo po zlém k Otmaru Kalivodovi a poradí se s ním, jak vzniklou situaci řešit. Někteří začali potají pomýšlet na návrat domů.

Kumpanie projela Salarem, který už ani náznakem nepřipomínal ponurou obec v obležení, jak jej dosud měli možnost poznat. Žádné hlídky u vstupů skrze chatrné palisády. Kumpanie projela lesem a zastavila se až na křižovatce s hlavní obchodní cestou. Tam se teprve zbytek družiny dozvěděl, o čem už vůdce s Otakárem rozhodli nahoře na Vrábelu. Do Nurnu s písemnostmi a zajatci pojede pouze Otakáro s Grubem. Otakáro bude mít na starosti lejstra a vyjednávání, Grub zase Vranu a pana Kroupu. Zbytek Nurnských se pod velením Nifa Bouřliváka vrátí oklikou zpátky na Vrábel.

„Takže domu se nejede?“, zdvihl nešťastně obočí Babačan Borůvka.

„Ne. Byl to promyšlený úhybný manévra...“.

„Takže zase záchodová cesta?“.

„Ne“, odvětil Nif, „Zkusíme se tam dostat skrzeva ten Volodarův podzemní úkryt. Ty bys ten vstup moh, Babačane, najít snadno, ne?“.

„Moh...“, pokrčil rameny druid.

Darghaz neměl zbla tušení, o jakém Volodarovi a jakém úkrytu se tady mluví, ale bylo mu to víceméně jedno.

„Zásob tam bylo dost...“.

Grub připomněl, že někteří vojáci o podzemních prostorách věděli, ale Ieronýmus vyjádřil dojem, že tihle muži, jimž velel Harbalř, odjeli už dávno do Erbertu být k ruce soudci Brachtovi.

„Takže by to mohlo vyjít“, pravil vůdce.

Potom se obě skupiny rozloučily a popřály si štěstí.

* * *

Nif vedl Nurnské lesem a vysvětloval, jak je důležité se až pod vrábelský kopec dostat nepozorovaně. Jenomže dosáhnout Volodarovy podzemního úkrytu jim nebylo dáno. Citlivé ucho Babačana Borůvky onu nenadálou pěticí jezdců na cestě od Salaru zaregistrovalo o moment dříve, než se ze zákruty vynořili. Muži na koních byli po zuby ozbrojení, neuniformovaní. Když Nurnské

spatřili, pobídli koně k trysku. Střet byl zjevný a neodvratný. Ti muži si očividně byli vědomi, koho mají před sebou, a za jízdy tasili zbraně. Taktéž učinili Nurnští. Ieronýmus zmizel, sedlo jeho koně osířelo. Opičákova zrzavá srst tu a tam zažhnula ve vysoké trávě. Nif s Darghazem utvořili sporý štít a Babačan o pár kroků vzadu nabil.

Šlo to rychle a brzy se pět zkrvavených těl nepřátel válelo bezduše kolem. Jeden kůň, jemuž Darhaz přesekl šlachy, se beznadějně zmítal v agónii a divoce řičel, ostatní se podařilo pochytyat. Nebylo sporu, že se jednalo o odstrojené Vrhčabovy muže, kteří Nurnské přichvátali zabít, ale důkazy byly sporné. Kůň, jež Darghaz dobil, měl na zadnici cejch, který pravděpodobně byl armádního původu. Ostatní koně jakbysmet. Ovšem ti pobití muži se ke koním mohli dostat všelijak. O jednom z mrtvých Borlůvka tvrdil, že jej asi zná. Nic bližšího však nebyl schopen upřesnit.

Pro Nurnské bylo těžké si představit, kterak nakládají mrtvé a vezou je na Vrábel k úřední identifikaci. Neviditelný Ieronýmus, jehož hlas zazněl dostatečně rezolutně, pravil, že on na Vrábel rozhodně nepojede a o to méně s mrtvolami Vrhčabových vojáků. Pravil doslova, že on volí jediný směr, a to směr domů. Ani Babačanovi se táhnout do jámy lvové nechtělo. Druzi tedy zatím odtahali mrtvé do přilehlých travin, ale nikterak tím definitivně rozhodnutí neoddálili.

* * *

„Blbý je, že tam zůstal Fenx“, nadhodil Nif Bouřlivák, „Měli bysme ho zachránit nebo ho aspoň nějak varovat“.

„Podle všeho už nejspíš není koho zachraňovat“, ozval se slepý flašinetář, „A navíc se musím přiznat, že mě k Fenxovi žádný přátelství nepojí“.

Nif pokýval hlavou a uznal, že návrat na Vrábel by byl velikým rizikem, což kouzelník doplnil úvahou, že je věru závažnou otázkou, jestli Nurnským Fenxův život vůbec stojí za to, aby takové riziko podstupovali.

„Fenx je kudůk ze Šedova, to je

přijeli hosté.

„Virga už ten pytel určitě našla“, usmál se druid, „A kdyby ne, je to šikovná holka. Stejně jako ty. Nachytá si u řeky nový“.

„Jenom aby do té vody vomylem nespadla“, zachrčel Darghaz a potom se zarehtal jako pivovarský valach.

* * *

Ve Rmutném úzlabu se Nurnští po Fenxově laně slanili do spodní chodby. Mínili totiž nechat bránu do soutěsky zabezpečenou tak jak je. Opice lano víceméně nepotřebovala, seskákala dolů jako první. Při slaňování se ukázalo, že děvče je velice mrštné a výšek se pranic nebojí. Rozhodně stálo za to mít se před ní na pozoru, i když Ieronýmus pořád trval na přesvědčení, že Vrana kouzlit neumí.

„Víš ty vůbec, co dokáže třeba taková úplně vobyčejná dýka vražená zezádu do žeber?“, otočil se na kouzelníka Fenx Worna.

„Odhaduju, že docela slušnou paseku“, odpověděl Flašinetář.

„Přesně tak“, odvětil kudůk a podal slepému kouzelníkovi do ruky konec lana, „Já ty prťavý holce nevěřím ani nos mezi vočima“.

„Děkuju, nechci...“, řekl Ieronýmus a zmizel.

Konec lana spadl na zem.

Návrat na Vrábel

Když Nurnští vyšli na denní světlo v Chodúrské pevnosti, slunce se pomalu sklánělo za štíty skal. Na úzkém nádvoří, semknutém z obou stran nízkými kamennými baráky s plochými střechami vysypanými šterkem, se stále tyčila hromada kostí. Nif si vzpomněl, jak uprostřed té hromady kdysi stál, jak jím cloumal vztek a máchal kolem sebe hlava nehlava, a jak ta hromada kolem něj rostla. Babačan zíral na hromadu kostí a především na to, co zbylo z jeho psa, věrného Buka. Zapáchající, rozkládající se mršina. A támhle měřila výšku nebes vyhaslá a mrtvolnou mžurkou potažená bělma vesničana Jáchyma, který se na Nurnské nalezl, aby

záhy vypustil duši. Úplně zbytečná smrt. Měl zůstat mezi svými a budovat Erbert. Vrana si rozlámané kosti zaraženě prohlížela, neřkala ale nic. Kumpanii z toho místa obestřel skličující pocit.

„Musíme co nejrychleji vypadnout“, ozval se Grub, „Je to tady vyložené hnusně“.

„V soutěsce vpředu by měl bejt Pošťákův vůz i s potahem“, vzpomněl si Darghaz, „Teda pokavad někdo nesežral koně...“.

„Mohli bysme přespat ve Vanškrodu“, navrhl Vesta, „Tam už to známe a můžem se tam dobře bránit“.

„Je tady ještě jedna věc, kterou musíme udělat“, řekl Nif Bouřlivák vlídně, „Tady a teď...“.

A potom promluvil ke kudůku Fenxovi. Rozhovořil se o Šedovanově cestě s Nurnskými a jeho nesčetných zásluhách a obětavosti.

„Tady přede všema tě, Fenxi Worno, jednou provždy přijímám za člena Nurnský družiny“.

Kudůk se spokojeně usmál. Věděl, že od této chvíle jeho názor bude mít větší váhu, než dřív. Teď už mezi kumpány něco znamenal. Ale především tímhle vůdcovým aktem získal nárok na tučný podíl z kořistného. A to jej rozradostnilo snad nejvíc ze všeho. On, chudý kluk z ulice, měl našlápnuto stát se bohatým a uznávaným mužem.

„Děkuju ti, veliteli...“.

* * *

Vrana seděla u ohně, který plápolal na vanškrodsském nádvoří, a spokojeně vylizovala jídelní misku. Vypadala vyrovnaně a šťastně. Zdálo se, že všechn svůj dosavadní život opustila tam, daleko za sebou. Možná se cele soustředila na to, co přijde. Na Fialového Zabijáka. Aby si jí pán všiml, jí, malé holky. Aby si ji vyvolil, aby se jednou stala jeho nevěstou. Vůdce družiny rozhodl, že není kam spěchat, a nechal chlapům čas prospat se a dát se dohromady. Babačan nabídl dívce další

měl. Otmar Kalivoda zmínil, že podle jeho soudu je chodúrská záležitost jako ušitá pro Komendu Purigatos.

„My vás tady, pane, nemůžeme nechat!“, vyskočil Otakáro Vesta.

A vylíčil katastrofální obraz tisíců nemrtvých hřeznoucích za nepřítomnosti Nurnských z útrob hor a valících se šturmem na uboze chráněný hrádek Vrábel. Hobit zmínil i své zásadní podezření vůči loajalitě kapitána Chruďose Vrhcába. Otmar Kalivoda s Vestovými predikcemi nesouhlasil a stál si tvrdošíjně za tím, že je třeba informovat prince a vyžádat si služeb Komendy, skupiny mužů, kteří se likvidací nemrtvých přímo a profesionálně ve službách státu zabývají. A pokud jejich úder má být rychlý a rozhodný, je třeba okamžitě jednat. Uvědomit prince skrze někoho, komu lze bezvýhradně důvěřovat, že nejenže doručí Otmarovu žádost, ale také stučně a důrazně vylíčí závažnost zmíněné žádosti. Právě proto si k tomuto vedlejšímu úkolu vybral právě Nurnské. Jiné volby nebylo.

„Slíbili jsme, že vás vochráníme“, trval si na svém Vesta, „A to taky uděláme“.

Otmar Kalivoda pravil, že na Vrábela jsou Nurnští vždy vítáni, že nikoho nevyhání. Ale postarat se o doručení listu s příloženou Vestovou zprávou a dvěma osobami k přímému výsledku je naprosto zásadní a nezbytné.

„Dvěma osobama?“, nechápal Ieronýmus, „Máme jenom tu holku...“.

Vrábelský správce vysvětlil, že mezi osvobození z chodúrského kamenolomu, z nichž vybrané osoby byly v Erbertu vyslechnuty soudcem Brachtem, byl také jistý pan Kroupa. Ten by mohl výpověď té zmatené dívky doplnit pohledem z odlišné strany. Vysvětlil, že při výsledku vyšlo najevo, že pan Kroupa je kouzelník, původem z Alterry, jenž delší čas studoval v Marrburku.

„Revenanovo učení!“, zachrčel Ieronýmus.

„Nevím... Ale Pan Kroupa byl podstoupen Brachtovým procedurám a

nakonec shledán nevinným“.

O událostech v chodúrském kamenolomu byl ten muž podle všeho schopen vypovídat velice zasvěceně. A proto se jej Otmar Kalivoda ujal jakožto důležitého svědka událostí, jež by neměly zůstat popsáné pouze ve spisech založených v zaprášených archivech marburského městského soudu. A když už přišla řeč na soudce Brachta, Otmar Kalivoda Nurnské znovu a o to důrazněji varoval, aby se jeho osobě, a tedy celému Erbertu, raději obloukem vyhlí. Soudce Bracht by si podle správcova mínění totiž jistě nenechal ujít příležitost prodrobit Nurnské důkladnému výsledku. Ieronýmus při těch slovech ztlačil pobledl.

„Připravím výslužné, dokumenty a pana Kroupu“, pravil vrábelský správce a rozloučil se.

* * *

Hostinský pokoj hřmál hádkou, která se po Kalivodově odchodu rozpoutala a neměla konce. Část družiny už chápala výpravu víceméně za ukončenou a těšila se domů. Nif Bouřlivák viditelně váhal mezi oběma názorovými protipóly i jedinci, pohybujícími se někde mezi. Protipólem Babačana Borůvky, který už v jasných konturách viděl vůdcem přidělené kořistné a velkolepou dražbu, byl zcela jasně Otakáro Vesta. Ten se duševním rozpoložením nacházel na samé hranici hysterie. Pobíhal po místnosti, lomil rukama a řval. Argumentoval, že družiníci něco slíbili princovi Teydrikovi a to se prostě musí dodržet. Tedy že se postarají o Otmara Kalivodu.

„Když zvedneme kotvy, přivalej se nemrcouši a Kalivodovi zakroutěj kejhákem“, zaječel pyrofor, „To chcete? To vopravdu chcete? Chcete selhat?“.

„Jenom jestli to celý kapánek nezveličuješ“, namítl trpaslík Grub.

„Drž hubu, Grube!“, obořil se naň rozvášněný hobit, „Chceš si proti sobě poštvat Teydrika? Budoucího krále? To ty chceš!“.

Grub pokrčil rameny a mávl rukou.

„Já myslím, že už tady fakt nemáme

pozdvihl číši.

„Pletou se pod nohy a znamenají jenom potíže“, zabručel kapitán a vstal.

Nif Bouřlivák zavrčel jako vzteklý pes.

„Potřebujeme si vodpočinout a něco s váma v klidu probrat, pane Kalivodo“, pronesl Vesta. „Situace je velice vážná“.

„Situace je stabilizovaná!“, zahřímá kapitán Vrhcáb. „Všechno je pod pevnou kontrolou gwendarronské armády. Dobyť Vanškrodu a osvobození z otročeného lidu bez vaší neodbytné přítomnosti šlo hladce. Jako po másle. A teď mi uhní“.

Nif nehnul brvou a sykl něco o penězích.

„Uhní mi z cesty, říkám ti po dobrým...“.

„Kde jsou naše peníze?“.

„Pomát ses na rozum?“.

Otakáro chytil vůdce Nurnských za rameno a ten neochotně ustoupil. Chrudoš Vrhcáb odkráčel ze sálu ven na čerstvý vzduch. Zatímco Nurnští stoupali po schodišti k dvěma cimrákům, které vrábelský správce stále držel pro potřeby Nurnských, prohodil Otakáro šepem s Otmarem Kalivodou pár slov. Grub se tvářil velice nasupeně, poněvadž v komnatě v hlavní věži se usídlilo velení Delkarských, a tak nepřítomného trpaslíka vystěhovali. Střelmistr byl žádostiv, jestli osobní věci, jež v panské komnatě zanechal, byly přeneseny bez poškození a především zda se něco neztratilo. To by zuřil jako poraněný býk. Jen Babačan Borůvka se od družiny odpojil, odešel ven ustájit koně. A tam, když přivedl nurnské koně ke stájím, si je vyhledal kapitán Vrhcáb a dal mu sežrat to, co se před Otmarem Kalivodou neodvážil. Dal volný průchod nenávisti a zhurta se na nebožého Borůvku obořil. A Babačan přívalu nadávek víceméně nebránil, pokoušel se sice zprvu ohradit, ale nakonec svěřil hlavu a zmlkl. Kapitán ho chytil za límec a důrazně mu vysvětlil, ať se svými kumpány z Vrábela zmizí a už se mu nikdy netroufají zkřížit cestu, jinak že bude skutečně zle. A s těmi

zavšivenými herkami ať se zatím odklidí co nejdál, nejlépe až dozadu do zahrady. Hobit pokrčil rameny a odvedl koně k vypálenému altánu. Tam je přivázal a nanosil jim džbery s vodou.

„Vopatrujte se tady“, pokynul druid zvířatům na rozloučenou a jednoho po druhém poplácal po šíji.

* * *

Nurnští čekali na jídlo, které, jak sdělil Otakáro Vesta, jim pan správce slíbil poslat na pokoj. Pověřil tím úkolem vojáka jménem Kvas a pyrofor vojína ještě požádal, zda by, ovšemže za úplatu, nedokázal opatřit nějaké šípy. Kvalitní střelivo družině chybělo víc než cokoli jiného. Teď však druzi dřepěli na batozích a naslouchali druidovu popisu střetnutí s kapitánem a slovům pyrofora o tom, že Vrhcábovi jsou Nurnští trnem v oku.

„Nevím, co proti nám ten chlap má“, postěžoval si Fenx Worna. „Ale radši bych se mu klidil z cesty“.

„Já ho teda určitě budu vobcházet vobloukem“, špitl druid.

Otakáro vysvětlil, že ani Otmar Kalivoda nechce problémy. Armádu v Meziřečí potřebuje, ale jejich neustálá přítomnost na neprostorném hradě už se stává přítěží. Vrábelský správce se Otakárovi svěřil, že Chrudoš Vrhcáb si od svého triumfálního návratu ze severu panství nenechal ujít jedinou příležitost, při níž by mohl nurnskou kumpanii očernit. O dobytí Vanškrodu prý kapitán hovoří výhradně jako o velikém vítězství královské armády a osvobozením dělníků z chodůrského kamenolomu zřejmě celou záležitost považuje za vyřízenou. Skutečnost, že Vanškrod ve skutečnosti dobyli Nurnští a Vrhcáb přitáhl až s věncem po funuse, byl Otmar Kalivoda seznámen od Krastava Klakoně, ale nechtěl zbytečně přilévat oleje do ohně, když tahanice o zásluhy na podstatě celé věci nic neměnily.

„Vo tom, že kousek za Chodůrem je kaerstagská pevnost a že hory jsou podvrtné štolama, nemá ten balík z Delkary ani zbla potuchy“, řekl Vesta. „Aspoň se tak navenek

tunel, pokračující dále do hloubi hor. Z výpovědi zadržené vyplynulo, že se tam nacházejí další a další území. Dokonce něco, co zadržená označila jako město Kaerstag, kde se vyskytují další „ženy v černém“ (půl tuctu), chovankyně pro výcvik (tucet) a dále některé „osoby“, jejichž sochy zdobí Vydutý most. Rovněž jezero a věže (Bílá a Stará) - viz. příložený plánec.

Vzhledem k naprosté vyčerpanosti, zranění prakticky všech členů ND, docházejícímu proviantu, vystřílení prakticky veškerého střeliva a spotřebování magických podpůrných prostředků bylo rozhodnuto o nemožnosti dalšího postupu. Tunel byl následně pomocí výbušnin zavalen. Rozsah závalu však vzhledem k situaci nebylo možné posoudit. Nicméně lze předpokládat, vzhledem k charakteru stavby, že budou existovat i jiné východy z hor do kraje Meziřečí. Kritickým se jeví především tok řeky Aydarry, jejíž jeden přítok se nalézá v prostorách komplexu a která je v těchto místech minimálně po část roku splavná. Následně došlo ke stažení ND na hrádek Vrábela.

„Dál jsem přiložil nákresy, co jsme pořídili, a zabavenou dokumentaci“, shrnul Otakáro a rozhlédl se s vážným výrazem po tvářích spoludruhů. „Což značí především Pošťákovu účetní záznamy, část vyděračských dopisů, co jsme ještě nestihli poztrácet, ten dopis z Vanškrodu adresovanéj mistru Horáciovi Tenqueemu, a tak dál“.

„Dobrá práce...“, pochválil hobita Babačan Borůvka.

„V těch počtech je to možná trochu přitažený za vlasy“, ozval se Ieroným, „A taky nevím, co máš furt s tím žlebem. To místo se jmenuje Rmutnej úžlab, nikoli žleb. Ale jinak je to v cajku“.

„Je to dobrý tak, jak to je“, řekl Nif Bouřlivák. „Lepší už to být ani nemohlo“.

Nif byl šťastný, že jako vůdce Nurnských zprávu nemusel psát sám, i když to Otmar Kalivoda zřejmě očekával. Popravdě řečeno, psaní zprávy se děsil víc, než

Lokvartova přízraku.

„Nejvíc mě chytla za srdce ta pasáž o zadržení nedospělý živý dívky...“, usmál se Slepý. „To je jak vytržený z velké literatury...“.

„Možná to bude čist samotnej Teydrik“, ozval se Grub. „A tomu nemůžeš napsat, že jsme čapli malýho fakana“.

„Nedospělá živá dívka...“, kroutil hlavou Ieroným a usmíval se na celé kolo.

„Ještě jsem přiložil takový heslovitý shrnutí aktuální situace“, pravil Vesta. „Chcete to přečíst?“.

„Jo, chceme“, zahučeli Nurnští.

„Závěr...“, přečetl Otakáro nadpis posledního odstavce, když se dostal na konec suchého výčtu všeho, co Nurnská družina učinila.

Z výše uvedeného vyplývá, že situace v provincii Meziřečí je krajně kritická a není možné ji řešit dostupnými silami. Nelze vůbec odhadnout události dnů příštích. Pokud by došlo k naplnění nejčernějšího scénáře, může se stát, že se Meziřečí stane nástupním prostorem temných sil se vším, co z toho může vyplynout.

Je tedy nutné vyslat masivní vojenské posily, doplněné vzhledem k charakteru situace, o příslušné specialisty příslušných magických oborů z řad Velkého laboratoria a především z Komendy Purigatos či z jiných institucí na výše zmíněné navazující. Pro boj v horách a podzemních prostorách je též nutno povolát oddíly zákopníků a příslušných expertů na manipulaci s trhavinami. Je třeba vzít v potaz, že příslušné armádní složky musí být, s ohledem na naprosté vyhladovění kraje Meziřečí, vybaveny dostatečnou zásobou vlastního proviantu. Za výhodu lze považovat, že kraj Meziřečí je rozlohy nevelké, a tudíž logistická podpora nebude představovat zvýšené náklady.

Kritická místa jsou zejména: Oblast dolu Chodůr, tok řeky Aydarry na ose Chodůr - Haloum - Plyj, severní cesta na ose Chodůr

Ieronýma”, připomněl Babačan, „Představte si, že by mu drtili palce a vyptávali se, kde k tomu svému kouzelníčení přišel. To by moh vyklopit věci, kerý nevíme ani my sami. A je tady plno dalších”.

„A kde k tomu svému kouzelníčení přišel?”, zdvihl obočí Darghaz.

„V Marrburku”, odvětil Otakáro Vesta, „A v temnym průjezdu to rozhodně nebylo...”.

„Vy vo tom někdo víte něco víc?”, zeptal se Fenx.

„Právě že my vo tom naštěstí nevíme zhola nic”.

„A vědět ani nechceme”, houkl Nif Bouřlivák, „A při tom taky zustane”.

Ted' se dostali ke slovu Nurnští, kteří poněkud překotně povyprávěli vše, co je potkalo od okamžiku, kdy družina zaútočila na vanškrodský klášter, a především se zaměřili na události, jichž byli svědky poté, co Vanškrod předali do Vrhcábových rukou.

„Vojáci se zaměřili se jenom na to, co vidí, a nedívali se směrem, kterej jim měl zůstat skrytej”, skočil Vestovi do řeči Fenx Worna.

Zevrubně popsal magické krytí soutěsky za Chodůrem, kterou objevil stopař Babačan.

„Teda aspoň myslim, že to byl Babačan”.

„Jo, byl jsem to já...”, přitakal druid a rozhovořil se o následné bitce v chodůrské pevnosti, a jak tam všichni málem padli, nebýt Nifa.

Darghaz kostrbatými slovy a mocnými gesty popsal, jak kolem Nifa rostla hromada roztlučených kostí.

„Přišli jsme tam vo chlapa”, řekl kudůk.

„A vo psa”, přidal se Babačan, „Vo mýho psa Buka”.

„A pak jsme vlezli do podzemních chodeb”, připomněl Otakáro, „Mimochodem, k těm důlním záležitostem by se moh vyjádřit nejlíp Grub, ten je v tom kovanej”.

„Jo, zavoláme střelmistra...”.

Nif poslal Fenxe, který už toho řekl dost, vystřídat Ieronýma s Grubem u hlídání holky. Když ti dva vstoupili dovnitř, Vesta zrovna popisoval, že konec štol byl uzpůsoben k rychlému odstřelu. Zřejmě pro případ vyklízení pozic.

„Byla to práce někoho, kdo věděl, co dělá”, řekl Grub, „Patnáctka průměr, hloubka pětáctyřicet, možná padesát. Protilehlý návrty na dýlce vosmi sáhů. Jednoznačněj řízenej zával. Nakonec jsme to samý vobjevili ještě u Vydutýho mostu”.

„K Vydutýmu mostu a k holce se dostaneme na konec”, skočil trpaslíkovi do řeči Vesta, „Nejdřív nás čekal Rmutnej žleb...”.

„Rmutnej úžlab”, opravil ho Ieronýmus, „To hnusný místo se jmenovalo Rmutnej úžlab...”.

Zkrátka a jasně, druzi povyprávěli úplně všechno, i to, jak jim docházelo vybavení a nakonec i síly. Jak si řekli, že pokoušeli štěstěnu víc, než je zdrávo, a rozhodli se zajatou dívku jménem Vrana eskortovat k výslechu.

„Je to jedinej svědek, vo kterým víme a kterej může vypovědět a vzpomenout si na všechno, co se tam děje. Vrábel je ted' ve smrtelnym vohrožení...”.

A v tu chvíli Vesta znovu zopakoval to, co už dříve řekl Otmaru Kalivodovi soukromě mezi čtyřma očima. Totiž že si myslí, že by měla být zmíněná závažná situace přednesena přímo princi Teydrikovi a ten že by se měl uvolit poslat vojáky.

„Na Delkaru ani na Marrburk se spolehnout nemůžeme”.

Otmar Kalivoda si byl dobře vědom, jak mu princ Teydrik kladl na srdce mít se před Marrburkem za každých okolností na pozoru a raději se pozornosti tamních obyvatel vystříhat. Korunní princ sice nebyl tenkrát příliš konkrétní, ale nesporně měl na mysli i složky státní moci. Správce Vrábelu tedy pověřil Nurnské, ať přes noc sepišou podrobnou zprávu a zítra že rozhodne o dalším postupu. Grub se šel shánět po holi

krollího náčelníka, na niž si najednou vzpomněl. Sebrali mu ji pardi tenkrát, když spal, vytáhli s ní proti Lokvartovu přízraku a potom ji tam někde na místě střetu zapomněli. Hůl se podle všeho ztratila v hradebním průchodu mezi vnějším a vnitřním nádvořím.

Ani Nif nelenil. Zabrousil do hlavní věže a navštívil Klakoňovy muže. Vyslechl novinky, potřásl si s nimi rukou a převzal peníze, o něž se Nurnským postarali. Vůdce Nurnských byl spokojený, že alespoň na někoho je tady spoleh.

Babačan Borůvka si vzpomněl na Aldaru a to, že by měla vypomáhat v kuchyni. Tam ji také zastihl a zeptal se, jestli by Nurnským na cimru neposlala nějaké víno a něco k večeři. Byla šťastná, když se dozvěděla, že svalnatý Darghaz je tu také a že je živý a zdravý. Přitom nurnský druid získal informaci, že delkarský velitel po družinících pase jako moucha po flusu.

„Aha”, zachřel Babačan a odešel varovat ostatní.

Na pokoji zatím většina mužů podřimovala a Otakáro Vesta u stolu smolil hlášení pro správce Kalivodu.

„Pěkně jsem to tady napsal, co si myslim, že je to za chlívá, ten Vrhcáb”, pochválil sei hobit, „Sice jsem ho přímo nejmenoval, ale každému musí bejt jasný, vo kom to tady píšu. Po večeri vám to přečtu”.

„Vona tě miluje”, řekl Darghazovi Fenx, když Aldara Habánová konečně odešla, „Nechtěla se vod tebe vůbec vodlepit”.

„Hm...”, zavrčel Darghaz.

Postavil na stůl kotlíky a podíval se dovnitř. Spokojeně zamlaskal. Grub rozbalil plátýnko.

„Slanina!”, vykřikl spokojeně, „Slanina se špekem!”.

„Nejvíc mě těší, že je to ukrojený z Vrhcábova osobního...”, ozval se Ieronýmus.

„A co teprve mě”, řekl Babačan.

Navečeřeli se a nakrmili i Vranu. Potom ji Fenx Worna zase odvedl. S

nacpanými břichy druzi spokojeně vyčkávali, až jim Otakáro Vesta přečte hlášení pro Otmara Kalivodu, tedy hlášení, které, jak doufali, se dostane přímo k princi Teydrikovi..

Zpráva o situaci v provincii Meziřečí

Je třeba konstatovat, že situace v provincii Meziřečí je k 10. sečnu1089 velice vážná a vyskytly se skutečnosti, které bezpodmínečně vyžadují její urychlené řešení.

V celém kraji došlo během několika předešlých let ke zhroucení jakékoliv vlády a vliv královských institucí byl zcela minimalizován. Na vině je především kolaps vládnoucí moci, představovaný doposud rodem Vrábelských. Došlo k průniku nekalých živlů do kraje, k zotročování a vyhánění obyvatelstva, dosazování nových představitelů moci na všech úrovních, ať již z řad novopečených přichozích nebo z řad místní lůzy a chátry. Pozadí některých událostí je, zatím pouze částečně, osvětleno v zadržených písemnostech, které jsou přiloženy.

Lze se domnívat, že celá situace, mimo jiné, nějak souvisí s marrburskými událostmi z let předešlých a rovněž nese společné znaky se situací okolo oblasti Dormal, loňským objevem tzv. naglinského tunelu a v neposlední řadě i s působením bratří Kaerstagových. A sice v tom, že se Meziřečí v minulých letech stalo mohutnou základnou nekromancie, shromaždištěm nemrtvých a samozvaných experimentátorů s černou magií.

V Meziřečí docházelo v masovém měřítku k exhumaci hrobů a následnému využívání ostatků zemřelých k jejich „oživování” do nejrůznějších podob posmrtného života. Centrem tohoto se stal především klášter ve Vanškrodu, do kterého se podle všeho stáhly nebo byly najímány osoby, mimo jiné, i z rozprášeného „Revenanova učiliště” v Marrburku.

V současnosti nelze určit, kdo přesně stojí za všemi událostmi. Zdá se však,